

Vnitřní Prediktor SSSR

O imitačně-provokační činnosti

- © Publikované materiály jsou vlastnictvím Ruské kultury a proto vůči nim nikdo nemůže uplatňovat autorská práva. V případě, že si nějaká právnická nebo fyzická osoba *zákonem stanoveným způsobem tato autorská práva přivlastní*, pocítí odplatu za tuto krádež v podobě velmi nepříjemné „mystiky“ přesahující hranice právní vědy. Nicméně každý, kdo bude chtít, má plné právo na základě svého vlastního chápání *veřejného prospěchu* kopírovat a vydávat tyto materiály jak v plném rozsahu, tak i v podobě jejich částečných citací *a to včetně pro komerční účely*, všemi jemu dostupnými prostředky. Každý, kdo tyto materiály použije v podobě jejich částečných citací, úryvků nebo odkazů, ponese osobní odpovědnost, pokud to povede ke změně jejich smyslového kontextu, tedy k překroucení jejich celkového smyslu, a vystaví se tak možnosti střetnout se s „mystickou“ odplatou přesahující hranice právní vědy.¹

¹ Tento © Copyright neodstraňujte v případě, že budete knihu publikovat, neboť je to v rozporu s jeho smyslem. V případě nutnosti za ním můžete umístit ještě jeden © Copyright vydavatele. TUTO POZNÁMKU V PŘÍPADĚ PUBLIKOVÁNÍ KNIHY ODSTRÁŇTE.

Obsah

1. Ve zkratce.....	<u>3</u>
2. Prediktor-korektor konceptuální moci.....	<u>15</u>
2.1. Typ psychiky a možnosti imitační činnosti.....	<u>15</u>
2.2. Rozlišení.....	<u>17</u>
2.3. Efektivita světonázoru.....	<u>21</u>
2.4. Tandemový režim činnosti.....	<u>25</u>
2.5. Ideologická moc – zavedení koncepce do společnosti.....	<u>28</u>
Vsuvka 1:	
O pojmech, světonázoru, vzájemném chápání.....	<u>29</u>
Vsuvka 2: O nejlepším chápání světa.....	<u>43</u>

1. Ve zkratce

Při pohledu z pozic **dostatečně všeobecné teorie řízení** znamená *informační bezpečnost* stabilní průběh řízení objektu (a podobně i samořízení objektu) v rámci přípustných odchylek od předepsaného ideálního režimu, v podmínkách nejen přirozených vlivů okolního prostředí, ale i v podmínkách cílevědomých postranních nebo vnitřních pokusů vyvést objekt řízení z předepsaného režimu, které se mohou maskovat jako projevy živelné aktivity prostředí nebo vlastní šum objektu a systému jeho řízení.

Termín "informační bezpečnost" je tedy vždy svázán s konkrétním objektem řízení (řízeným procesem), nacházejícím se v určitých podmínkách (prostředí). Ale kromě toho se vztahuje k Plné funkci řízení, představující množinu různorodých kroků, realizovaných v procesu řízení, počínaje identifikováním faktorů, žádajících stanovování cílů (formování vektoru cílů) a řídicí činnosti ve vztahu k nim, a konče likvidací struktur, které splnily své předurčení.

To je obecné chápání termínu "informační bezpečnost" ve vztahu k informační bezpečnosti jakkoliv nevýznamného a zanedbatelného procesu, tak i informační bezpečnosti lidstva jako celku v globálním historickém procesu.

* *
 *
 *

Odedávna je znám recept: pro zničení jakékoliv činnosti (změny její podstaty k nepoznání) je nutné tu činnost vést nebo dosadit do vedení své loutky. Tento recept je funkční jen v davově-"elitárních" sociálních systémech a zvláště ve vztahu ke strukturnímu (adresně-

O imitačně-provokační činnosti

direktivnímu) způsobu řízení.

Základem jeho akceschopnosti je zotročení psychiky takzvaného prostého člověka autoritou věroučení–ideologie nebo názorem osobností–kultů, přes jejichž autoritu se tzv. prostý člověk nemůže dostat dokonce ani tehdy, pokud autority hlásají nesmysly, sebevražedné pro ty, kdo se jimi řídí. Při strukturním způsobu řízení, který se uplatňuje v činnosti státního aparátu, ozbrojených sil a tajných služeb, v politických stranách a občanských hnutích, se "autoritárnost" výše postavených a kolegiálních orgánů zajišťuje jejich mocenskými možnostmi: potrestat nebo poškodit níže stojící je možné prakticky při úplné nemožnosti z jejich strany změnit činnost výše stojících osob a kolegiálních orgánů bez narušení nepsaných korporátních tradic a psaných norem disciplíny odpovídajících struktur.

Právě takto byl rozložen SSSR: Gorbačov a celý tým jeho lidí – *přesvědčených protivníků budování společnosti bez parazitismu "elity" na životě většiny a bez parazitismu všech dohromady na biosféře Země* – byl přiveden k moci organizačními zákulisními intrikami. V důsledku jejich cílevědomého poměrně krátkého kolektivního vládnutí byl SSSR záměrně přiveden ke krachu, ačkoliv téměř všichni stoupenci skutečného socialismu – společnosti bez parazitování člověka na člověku – i většina vládnoucí stranické, státní, vojenské i hospodářské nomenklatury viděla, že Gorbačov pod heslem "Více socialismu!" míří ke kapitalismu.

Je to příklad typický pro průběh imitací-provokací státní úrovně. Není samotný dokonce i ve 20 století: takovým imitátorem-provokatérem byl i Hitler, který obrození sebeuvědomění prostých lidí v Německu, pokoušejících se dostat z biblického otroctví, zavedl do slepé uličky nacismu.

Nicméně v důsledku této imitace-provokace nevznikla ani sociální demokracie švédského vzoru, ani buržoazní demokracie po vzoru jiných zemí Západu, a Rusko pokračuje vlastní svébytnou cestou civilizačního vývoje.

Příčina tohoto dvojitého neúspěchu reformátorů obou druhů

spočívá v tom, že v SSSR-Rusku nenesou všechna společenská hnutí, jak právně formalizované tak i ne, davově-"elitární" charakter, nefungují na principech "stranické disciplíny". A tak to bylo nejen v letech 1985–1998, ale i v minulých dobách, jak je to možné uvidět na historii.

Jiná věc je, že v minulosti takováto společenská hnutí vznikala a fungovala "živelně", tj. každý z jejích účastníků *konal podle svého uvážení* v korytě vedení kolektivní psychiky, kterou hnutí porodilo, *bez uvědomění jim osobně souborných cílů, cest i metod jejich dosažení*. Poté, co hnutí odpracovalo svůj potenciál nebo dosáhlo souborných cílů, ti jeho členové, kteří zůstali naživu, se z větší části opět vraceli do takzvaného "soukromého života" a davo-"elitarismus" se v Rusku znovu stal panujícím principem vnitrosociálních vztahů, do další agrese zvenku nebo vnitřní krize².

V naše dny tento proces překonání davo-"elitarismu" a parazitického utlačování života lidí a planety probíhá, možná že poprvé za historii nynější globální civilizace, jinak: *bolševismus³ (praktické křesťanství, "zdravý rozum") dobro-svědomitých lidí v Rusku pracuje už na základě uvědomění a chápání podstaty*

² V reálné historii Ruska jsou vnitřní krize("smuty") druhem vnější agrese, ale realizované ne přímou vojenskou cestou, ale rukama páté kolony, vznikající uvnitř země v důsledku chyb státu ve vnitřní politice a chyb společnosti ve svém vztahu k historicky vzniklé státnosti.

³ Podpora, hájení dlouhodobých strategických zájmů celé společnosti. V původním smyslu slova všeobecný ("obečnosť"...v tichom zmysle i 1.mravnosť i 2.miera chápania ..a z nich vyplývajúca schopnosť riadenia), katholikos, drtivá většina, místo drtivé menšiny (fašismu, menševismu, internacismu). Jen kdysi ne až tak dávno se "nějaký profesionální loutkovodič" snažil přisvojit tento monopol tzv. církvi (Pavla z Tarzu, maskované za Kristovu) a potom podobně po VŘSR smíchat, maskovat absurdní nefunkční a společensky nebezpečný a devastační marxismus za bolševismus. Diskreditovat takto křesťanstvo = bolševismus (národ, lid a jeho tradice, moudrost tisíciletí, hlas kolektivního ľudového podvedomia.."ducha" želaní a skúseností pokolení = gr."katholikos" = všeobecný, zdravý, jednoDuchý sedliacky rozum).

O imitačně-provokační činnosti

konceptuální moci, jež je v procesech společenského samořízení počátkem i koncem všech smyček cirkulace informací ve společnosti v přímých i zpětných vazbách v plné funkci řízení. Jinými slovy, možnost uvědomění a pochopení souborných cílů společenského rozvoje, metod i cest jejich realizace, je dnes otevřena pro všechny a každého.

Poslední okolnost postavila všechny imitátory parazitující na životě lidí a planety, představující svou činnost jako boj za národní štěstí, do pro ně naprosto neobvyklých podmínek, ve kterých všechny technologie imitačně-provokační činnosti ztrácejí bez výjimky účinnost buďto částečně, nebo úplně. Pro pochopení k čemu konkrétně došlo je třeba se obrátit k plné funkci řízení.

Vztažena ke společnosti, plná funkce řízení celospolečensky významných procesů předpokládá realizaci následující posloupnosti kroků:

1. Identifikace, rozpoznávání přírodních a společností zrozených procesů, v jejichž vzájemné vložnosti se rozvíjí společnost.

2. Formování stereotypu rozpoznávání ve společnosti, tj. "automatismu" rozpoznávání faktorů v životě, které přitáhly pozornost těch, kteří řídí podle *plné funkce*.

3. Stanovování cílů, tj. zformování hierarchicky seřazeného vektoru cílů ve vztahu k nově identifikovaným faktorům a zařazení nového seznamu (=vektoru) cílů do celkového *hierarchicky uspořádaného seznamu (=vektoru) cílů*.

4. Formování odpovídající koncepce řízení ve vztahu k nově objeveným faktorům při její vložnosti v obecnější koncepci uspořádání společenského života.

5. Zavedení koncepce do společnosti.

6. Uvedení koncepce do života, opíraje se o systém strukturního i bezstrukturního řízení.

Realizaci plné funkce řízení odpovídá schéma řízení prediktor-korektor ("předpovídající"- "opravující"). Ve schématu řízení

prediktor-korektor se rozhodnutí vypracovává nejen s ohledem na minulé zkušenosti a na základě současného stavu objektu řízení, ale především na základě mnohovariantních prognóz jeho dalšího rozvoje. Systém řízení v tomto schématu vždy představuje:

- vlastní prediktor-korektor
- formující a hodnotící mnohovariantní prognózu rozvoje systému a program (koncepti, "mnohovariantní scénář") *využívání zdrojů, dostupných systémů, v cílech realizace vybrané varianty a*
- jsa začátkem i koncem minimálně hlavních *okruhů cirkulace informace, tj. okruhů přímých a zpětných vazeb.*
- programově-adaptivní modul, na který se vkládá funkce realizace programu (koncepte), získaná od prediktoru-korektoru, ale který programově-adaptivní modul jen využívá v procesu své činnosti, **ale nemění.**

Přitom ve společnosti může být sám prediktor-korektor představen ve strukturně nelokalizované podobě⁴, ačkoliv programově-adaptivní modul je zpravidla formalizován v kontinuálně činných strukturách státního aparátu a struktur různých společenských hnutí, včetně ekonomických a finančních struktur.

Část zpětných vazeb je orientována na programově-adaptivní modul, ale ta informace je jím využívána jen pro adaptaci programu řízení k podmínkám, v kterých se nachází uzavřený systém, ale ne pro změnu programu (změnu koncepce řízení).

Nicméně vzájemná vložení struktur ve společnosti je vyjádřena i tím, že ačkoliv v něm je plná funkce řízení rozdělena po strukturám určité funkcionální specializace podobně, jako je tomu v technických systémech, je zde nicméně jedna osobitost, jež není vlastní světu techniky: každá z takových specializovaných struktur ve společnosti v sobě nese, byť jen zčásti, i funkce, které nejsou vlastní její specializaci.

⁴ Ale může představovat strukturně nevyhraněnou periferii dostatečně stabilní struktury, obnovující svůj kádrový korpus v následnosti generací.

O imitačně-provokační činnosti

V důsledku toho jsou možné případy, kdy programo-adaptivní modul na sebe bere změny programu řízení, tj. fakticky na sebe bere nějaké (nebo všechny) funkce prediktoru-korektoru. To může zrodit konflikt vzájemně neslučitelných koncepcí řízení jak ve společnosti jako celku, tak v samotném programo-adaptivním modulu. Je-li to dobře nebo špatně, záleží od podstaty konfliktujících koncepcí řízení a od "účasti-neúčasti" toho, kdo se ocitá vtažen v takový konflikt koncepcí, v podpoře každé z nich (ve společnosti nelze zůstat mimo konflikt takového typu).

Kromě toho, úsilí vyplňovat jen funkce předepsané instrukcemi pro danou pozici je samo o sobě sabotáž, byrokratismus, protože žádné instrukce a zákony nemohou postihnout všechny životní situace. Protože všechny podobné situace přesahují za rámce instrukcí a zákona každá svým způsobem, jev byrokracie se právně obtížně definuje a proto je právně nepostižitelný⁵. Ale aby bylo v životě společnosti vše v pořádku, je třeba dělat i mnohé navrch toho, co je předepsáno instrukcemi, vycházejí z dobrého vztahu k Zemi i lidem. Tzv. "italská stávka", kdy personál dělá vše přesně podle instrukcí a nic navíc, v důsledku čehož společné dílo zkrachuje, je dobrou ilustrací správnosti předchozích závěrů.

V davově-"elitární" společnosti je toto funkcionální rozdělení systému jeho samořízení na "prediktor-korektor" a "programově-adaptivní modul" *zavedeno v rang bezpodmínečného principu struktury společenského života*, a dělá imitačně-provokační činnost proti společenským hnutím, nevýhodným mocenskému zákulisí té společnosti, možnou a efektivní, protože výkonné struktury – programově-adaptivní modul – ze svého statusu nemají právo měnit rozhodnutí výše stojících (po posloupnosti kroků *plné funkce řízení*)

⁵ Z druhé strany, slogan boje s byrokracií odkrývá možnost imitátorům boje za svobodu a obecné blaho pod jeho pláštíkem paralyzovat řídicí struktury. Boj s byrokracií i ochrana před deformacemi "boje s byrokracií" musí počítat s výsledky jak už dosaženými, tak předpovídanými: tj. ani boj s byrokracií, ani ochrana společnosti od deformace boje s byrokratismem nejsou efektivní vně schématu řízení prediktor-korektor, protože vně tohoto schématu má i jedno, i druhé objektivně tendenci transformace ve svůj protipól.

orgánů dokonce ani v těch případech, kdy jsou ta rozhodnutí namířená na deformaci a vykořeneň konceptů, které by ty struktury měly podporovat v souladu s deklarovanými úkoly na ně vloženými⁶.

Pokud srovnáme schéma řízení "prediktor-korektor" s plnou funkcí řízení a jejími etapami, vyplyne, že první až pátá etapa plné funkce řízení není nijak odražena v systému rozdělení moci všech společností a států, organizovaných podle západního "demokratického" modelu. První až čtvrtá etapa včetně představují *vlastní konceptuální moc*. Pátá etapa pak jedno ze specializovaných odvětví konceptuální moci v její plnosti: *moc ideologickou*, ze svého charakteru předávající, přidávající koncepci společensky přijatelné formy, které mohou být předurčeny i pro to, aby skryly od ostatní společnosti skutečné cíle nositelů *vlastní konceptuální moci* a způsoby jejich realizace, založené v koncepci.

Skutečná demokracie – vláda (moc, řízení) lidu, to je dostupnost všem a každému znalostí a návyků, nutných pro realizaci ze *své podstaty nedemokratické* konceptuální moci, což *ve společnosti* vylučuje její zneužití.

To znamená, že celá západní státnost a systém nestátních občanských organizací a hnutí deideologizované společnosti euroamerické regionální civilizace představuje "programově-adaptivní" modul, který jen realizuje, přizpůsobuje k měnícím se podmínkám koncepci společenského zřízení, zavedenou do její kultury, která je chráněna nejen před jakoukoliv kritikou, ale dokonce i před posuzováním obecně. Systém "rozdělení" zákonodárné, výkonné a soudní moci je jen část toho programově-adaptivního modulu, představená v orgánech státní moci. "Deideologizace"

⁶ O tuto okolnost se opírali zahraniční ideologové perestrojky, což přiznal jejich hlavní vnitřní představitel A.N. Jakovlev, který cynicky vyhlásil o své roli organizátora cílevědomé imitačně-provokační činnosti v novinách "Izvestija" z 17.06.1998: "Existovala pro nás jen jedna cesta – podřezat totalitní režim zevnitř za pomoci disciplíny totalitární strany. Udělali jsme to."

O imitačně-provokační činnosti

západní takzvané "občanské společnosti" a kult individualismu není jeden z prostředků ochrany "ideologie" (formy prezentace koncepce), jak o tom občas mluví někteří politologové, ale jeden z prostředků ochrany před zkoumáním, kritikou a změnami samotné koncepce: cílů celospolečenské důležitosti a prostředků jejich realizace.

Přitom na Západě, jako i v každé davově-"elitární" společnosti, se nositelé konceptuální moci neidentifikují s jim podřízenou společností, v důsledku čehož se konceptuální moc nevyhnutelně ocitá vně takové společnosti a realizuje se v něm na mafiánských principech, což otevírá možnost k tomu, aby se společnost stala stádem nevolníků mafiózně organizované konceptuální moci, k ní nepatřící.

Tak i "žije" Západ, ale koncepci uspořádání západní civilizace jsou přidány "blahobytné" formy, skrývající její protilidský obsah: parazitismus malého počtu klanů-rodin na životě miliard lidí a všech dohromady pak na biosféře Země cestou cílevědomé podpory davově-"elitárního" společenského zřízení s panováním ne-lidských typů psychiky. Při tom byl vektor cílů nositelů konceptuální moci z větší části ukryt před hodnocením společností, a některé jeho komponenty jsou společnosti představeny v roli vektoru chyb řízení⁷. Ve výsledku to, co se dobromyslné většině jeví jako chyby řízení (chudnutí sociálních skupin a obyvatel řady zemí, různá kriminalita, války, ekologická krize atp.) je ve skutečnosti výsledkem realizace skutečných cílů řízení buď bezprostředně, nebo nevyhnutelně je doprovázející: "Je šílenství myslet si, že zlí netvoří zlo."⁸

A teprve po přidání této koncepci přijatelných vnějších forem je zavedena do systému společenských vztahů jako "samo sebou" rozumící se blaho, stojící vně zkoumání a kritiky právě *díky nevědomému neosmyslenému "samo sebou rozumění" tohoto mínění množstvím obyvatel Západu*, přikrmených na úkor přerozdělení mezi

⁷ Vektor cílů a vektor chyby řízení tvoří pár, ve kterém je jmenování jedněch a týchže komponent podmíněno morálkou toho, kdo řídí po plné funkci. Co je z úhlu pohledu jedné mravnosti chyba, je z druhé předmět oslavování.

⁸ Markus Aurélius (121—180 n.l.), filosof-pohan, římský císař od roku 161.

regiony planety lichvářského příjmu výkonné periferie světového zákulisí, realizující globální konceptuální moc a opírající se ve své činnosti o západní regionální civilizaci⁹.

Skrytí faktu existence a činnosti globální konceptuální moci od širokého publika v davově-"elitární" společnosti, řídící podle vlastní svévole plynutím globálního historického procesu, se realizuje absencí *teorie konceptuální moci* ve veřejné sociologii, což připravuje společnost o samu možnost vědomého konceptuálního řízení sebe sama i vlády nad okolnostmi svého dalšího života. Právě z tohoto důvodu Západ představuje totalitarismus, iluzorní, ne skutečnou demokracii. Tomu odpovídaje, *provokatéři-imitátoři konceptuální činnosti, namířené na vykořenění davo-"elitarismu"*, jsa sami nositeli živočišného, zombie (biorobot) a démonického typu psychiky, musí imitovat konceptuální činnost a realizaci jimi konceptuální moci v prostředí těch, kdo se upřímně snaží transformovat typ své psychiky nezvratně směrem k lidskému.

Lidský typ psychiky předpokládá nejen určitou hierarchii komponent algoritmiky psychické činnosti, podmíněné instinkty, kulturními tradicemi společnosti, vlastním uvažováním, *různorodou intuicí, včetně přímého Božího vedení*, ale i určitý systém vnímání a chápání světa – efektivnější než ten, jež se živelně "sám od sebe" vytváří u většiny jedinců v kultuře současné davově-"elitární" společnosti.

To jest od první do čtvrté etapy plné funkce řízení se imitačně-provokační činnost proti společnosti nebo hnutí, podle svědomí nesoucí(ho) konceptuální moc vykořenění davo-"elitarismu", ukazuje nemožnou v důsledku absence kádrové báze. Vytvoření takové

⁹ Ve zprávě OSN o "Programu rozvoje" publikované 15.06.1996 agenturou Reuters se informuje, že 358 rodin-klanů miliardářů má příjmy, převyšující v dolarovém vyčíslení souhrnné příjmy 45% obyvatel Země: takže je co přerozdělovat bez škody jim samým. Ale ty klany z větší části patří ke globálnímu programově-adaptivnímu modulu, rozsetému po planetě, a ne ke globálnímu prediktoru konceptuální moci.

O imitačně-provokační činnosti

kádrové báze je podemletím vlastní davo-"elitární" koncepce, existující na osnově utajování faktu existence globální konceptuální moci, podporující koncepci vybudování globální elitárně-"nevolnické" rasistické civilizace, protože ohlášení existence jedné konceptuální moci nevyhnutelně vede k otázkám o alternativních konceptuálních centrech a *alternativních koncepcích uspořádání života lidí v globálních měřících a způsobech jejich realizace*.

Imitačně-provokační činnost na páté etapě plné funkce řízení předpokládá možnost provedení koncepce realizace davo-"elitárismu" pod pláštíkem ideologických forem koncepce lidskosti v Bohoděřzaví.

Pro úspěšnost činnosti takového druhu je nutné pokud ne plně chápat každou z koncepcí, tak alespoň citlivě vnímat kde a v čem se rozcházejí / vzájemně vylučují, a kde a v čem mají něco společného nebo neurčitou hranici, a konat opět konceptuálně gramotně, tj. podle plné funkce řízení, a ne ohraničeně-podřízeně ve vykonávání příkazů výše stojícího v hierarchii struktur vedení, které je z větší části zaujato nějakými jinými činnostmi a ve všechny nuance každodenní práce jim podřízených provokatérů-imitátorů vnikat nemůže. Ve výsledku bude nevyhnutelně opomenut nějaký "detail", a jak poznamenal K. Prutkov, *od malých příčin bývají velké následky*, které přivedou celou imitačně-provokační činnost nevyhnutelně ke krachu.

A opět – potřebné kádry nejsou; a davo-"elitární" principy vedení imitačně-provokační činnosti na osnově centralismu a stranické (strukturní) disciplíny jsou neživotaschopné, protože všechny "detaily" není možné zohlednit v příkazech a direktivách níže postaveným, kteří sami nemají právo zabývat se konceptuální činností s ohledem na principy fungování davově-"elitární" společnosti.

Zkušenosti a kádrová báze jsou k dispozici jen pro realizaci imitačně-provokační činnosti na šesté etapě: vytvářet, vést struktury,

plést vnitrostrukturní a mezistrukturní intriky, které překážejí strukturám ve vykonávání jejich funkcionálního určení. Ale to je použitelné jen tam, kde jsou struktury naplněny subjekty s davově-"elitárním" myšlením, nositeli "já-centrického" světónázoru, a kde hlavním organizačním principem je princip stranické (strukturní) disciplíny na osnově bezpodmínečného podřízení "nížepostavených" "výšepostaveným" a podřízení menšiny většině.

A pokud je princip stranické disciplíny takového druhu podřízení při budování struktur odvržen, protože je vnímán jako hlavní překážka realizace samoregulace funkcionální hierarchie osobností svobodných ve volbě svého chování ve své kolektivní činnosti ve virtuálních strukturách na základě osmyslené a pochopené konceptuální sebedisciplíny? — tehdy se stává toto: aby bylo možné imitovat a být uznávaným, je třeba překonávat druhé ne ve znalostech, ne v organizačních návycích, ne v nějakých "mystických" návycích, ale v konceptuální samodisciplíně. Libovolné porušení té samé "konceptuální samodisciplíny" s sebou nese okamžité vypadnutí ze zdálo by se do té doby úspěšně vedené formální (vytvářející dojem práce) struktury, která nemusí být totožná s virtuální – skutečně pracující – strukturou, kterou bezprostředně začne vést někdo jiný – skutečný, a ne imitátor-provokatér¹⁰. A toto vypadnutí může být nejen nezvratným, ale i aktivizujícím nové procesy, které se v nepohodlném společenském hnutí nenacházely do doby, než se ho pokusili vzít pod kontrolu a zdeformovat na základě imitačně-provokačních technologií politiky.

V tom se přesvědčili zákulisní "manažeři" Gorbačova:

• Za prvé, Gorbačov v roce 1996 získal méně než 1% hlasů v prezidentských volbách (kromě toho, na jednom volebním mítingu mu voliči dali po hubě), posle čehož se – jako politická figura – hodí jen pro televizní prezentaci západnímu obyvateli, "znepokojenému" osudem "demokracie" v Rusku;

¹⁰ V tradiční politologii a sociologii se ta problematika zkoumá jako vzájemné vztahy v kolektivech formálního (de-jure) a neformálního (de-fakto) vedení.

O imitačně-provokační činnosti

•a za druhé, právě imitačně-provokační podstata perestrojky aktivovala vnitřní konceptuální moc ruské civilizace, a tím zároveň vytvořila nové problémy globální konceptuální moci, realizující biblickou doktrínu vybudování globální "elitárně"-nevolnické civilizace na principech rasismu a monopolu na lichvu. (Zachování nomenklaturního SSSR díky jeho kompletní ovladatelnosti by pro ně bylo přednostní volbou, než získání konceptuálně samostatného Ruska odmítnuvšího Bibli, marxismus, scientologii a další "exotiku", a vyjádřivší ideál spravedlivého uspořádání na Zemi v jednoznačně chápané Konceptci sociální bezpečnosti)

Výše řečené je to hlavní: vše další je jen detailnější rozvedení již řečeného.

2. Prediktor-korektor konceptuální moci

2.1. Typ psychiky a možnosti imitační činnosti

Imitace konceptuální činnosti je nemožná v principu, ačkoliv subjekt může setrvávat v iluzi toho, že se zabývá hlubokou analytikou a konceptuální činností. Konceptuální činnost jako taková vyžaduje jako minimum démonický typ psychiky, a normálně – lidský typ psychiky, minimálně při její realizaci, když už subjekt není schopen setrvávat v lidském stavu psychiku trvale.

Typy psychiky biorobot a živočich, které pokládají mnoho ohraničení na svobodu volby problematiky pro zkoumání a přehodnocení, vylučují samotnou možnost přiblížení se ke konceptuální činnosti. Proto předstírat konceptuální činnost a ve skutečnosti se jí nezabývat je možné jen v prostředí nositelů živočišného a biorobotického typu psychiky, ale jedni i druzí jen stěží pochopí, o co jde a čem je řeč (a ne proto, že jsou beznadějně hloupí, ale proto, že jejich morálce a okruhu pojmů je ta problematika cizí); i když pokud ta problematika vyvolá u někoho z nich zájem, má to potenciál přimět je ke změně typu své psychiky, a pak se jen stěží omezí přechodem jen k démonickému typu.

Nositelé démonického a lidského typu psychiky, díky větší či menší eliminaci ztročení jejich vůle a rozumu, jsou s to pochopit podstatu věci, ale brzy vycítí imitaci konceptuální činnosti proto, že v chování imitátora s živočišným nebo biorobotickým typem psychiky je vždy citelná určitá nesvoboda a nevnímavost k určitým otázkám nebo hystericky-nesmyslná reakce na ně, protože na přiblížení k nim uvalují zákaz algoritmy nevědomých úrovní psychiky: automatismy tradic (pro bioroboty) a instinktů (pro

O imitačně-provokační činnosti

živočišný typ psychiky). Možná, že při setkání se s imitací, někdo z nositelů démonického nebo lidského typu psychiky bude mít za užitečné vejít v reálnou konceptuální činnost. Protože nositelé démonického typu psychiky jsou obvykle zatíženi různými duševními problémy a nespokojeností s vlastním životem, část z nich uvidí v přechodu k lidskému typu psychiky způsob řešení jejich osobních problémů, po čemž budou vybranou cestu cílevědomě následovat a dosáhnou úspěchu. Pokud nevstoupí na cestu přechodu k lidskému typu psychiky, imitátoři se nevyhnutelně pohryžou mezi sebou, posilujíc každý svůj vlastní démonismus.

S ohledem na tyto osobitosti typů psychiky, jakákoliv imitace konceptuální činnosti (tím více s pronášením slov jako "konceptuální moc", "koncepce uspořádání společnosti", "globální význam" atd. dokonce bez chápání jejich podstaty bioroboty-imitátory) podrývá základy davo-"elitarismu" a nahrává "zavlečení" do skutečné konceptuální činnosti čím dál většího množství lidí.

Proto se otázka zužuje ke konfrontaci svých vzájemně vylučujících se druhů reálné, nikoli imitované konceptuální činnosti:

- namířené na přidávání davo-"elitarismu" stále sofistikovanějších forem a realizované nositeli démonického typu psychiky;
- namířené na vykořenění davo-"elitarismu" a realizované nositeli jak nezvratně lidského typu psychiky, tak *i určitou částí nositelů démonického typu psychiky, kteří se upřímně snaží překonat vlastní démonismus.*

V tomto procesu jsou možné pokusy imitace konceptuální činnosti, namířené na vykořenění davo-"elitarismu", nositeli démonického typu psychiky, kteří jsou přívrženci davo-"elitarismu". Nositelé živočišného typu psychiky a typu biorobot si v imitačně-provokační činnosti takového druhu v principu ani neškrtnou, protože jejich reálně fungující typ psychiky, jsa překážkou konceptuální činnosti, je všem na očích – se všemi důsledky pro

imitátora, objednatele a patrony imitace, plynoucími z identifikace imitátora společenským prostředím, v kterém ten vědomě (nebo nevědomě, pokud je manipulován) pretenduje na nějakou roli.

Otázka vzájemné konfrontace v konceptuální činnosti neobratně lidského a mizejícího démonického typu stroje psychiky z jedné strany, a z druhé strany démonického typu stroje psychiky, vytrvalém v démonickém sebeprosazení na účet druhých, vede ke zkoumání jejich efektivnosti na první až páté etapě plné funkce řízení v její aplikaci v procesech samořízení společnosti.

2.2. Rozlišení

První etapa v sobě zahrnuje identifikaci a rozpoznávání přírodních a společenských procesů, ve vztahu k nimž vzniká potřeba řízení nebo uvedení do přijatelného režimu samořízení. Identifikace a rozpoznávání jsou dvě stádia téhož procesu.

Když probíhá identifikace něčeho nového, v systému subjektivních obrazů (obrazných představ jedince o světě), na základě nichž modeluje (vyobrazuje) průběh života v množství variant, vzniká nový obraz, odlišný od všech ostatních obrazů, které byly do té doby obsaženy v systému jeho obrazných představ o Objektivní skutečnosti. Tento systém subjektivních obrazných představ dále budeme označovat v krátkosti "vnímáním světa".

V životě se proud obrazů plynoucích událostí porovnává s existujícím systémem obrazných představ subjektu o Objektivní realitě. V procese tohoto porovnávání jsou rozpoznávány obrazy plynutí událostí v Objektivní realitě. Na základě rozpoznání a porovnání rozpoznaných obrazů reality s morálními měřítky subjektu modeluje algoritmika jeho psychiky v obrazných představách varianty vnějšího a vnitřního chování jedince. Něco z těch modelů se přetvoří v život jako reálné chování, vyjadřující reálnou, ne

O imitačně-provokační činnosti

deklarovanou, morálku a etiku subjektu.

Tento, pro psychiku každého jedince, vnitřní proces je podmíněn jeho mravními měřítky, společnými pro jeho vědomé i nevědomé úrovně psychiky, a také i pro kolektivní psychiku, jež se v nějaké roli jedinec účastní.

Jsou dva vzájemně se vylučující úhly pohledu na otázku o tom, jak vznikají *nové obrazy*, kterými se rozšiřuje vnímání světa jedince v průběhu jeho života. Podle já-centrického úhlu pohledu jedinec na nikom nezávisí ve své schopnosti rozpoznávat nové obrazy, tj. rozlišit je mezi mnohými druhými obrazy, které pro něj představují "informační pozadí/šum", a jednotliví jedinci se navzájem odlišují jen vrozenými nebo natrénovanými schopnostmi k rozlišení – rozpoznávání nových obrazů.

Nicméně takový úhel pohledu je v principu neschopný vysvětlit, proč se "i mistr tesař někdy utne", tj. subjekt, který vládne dobrými vrozenými a natrénovanými schopnostmi, v určitých okolnostech se najednou dívá, ale nevidí, poslouchá, ale neslyší atd., ačkoliv *obecně je naprosto při smyslech*. Jinými slovy, široce rozprostraněné rčení "pokud chce Bůh někoho potrestat, zbaví ho rozumu" je chybné: pokud si Bůh nepřeje někoho podpořit v jeho činnosti, zbaví ho něčeho jiného, a bez toho "něčeho jiného" se jinak plně akceschopný rozum ve vzniklých situacích ukáže naprosto neúčinným.

Odpověď na otázku "co je to?" a "proč se i mistr tesař někdy utne?" dává jiný úhel pohledu, přímo vyřčený v Koránu:

"Ó Vy, ktorí ste uverili, ak sa budete držať bohobojnosti [*jiný překlad: pokud budete ctít Boha*], dá vám Rozlíšenie a vymaže vám vaše zlé skutky a odpustí vám. Bohu náleží vďaka za dobrodenie obrovské. (súra 8:29)"

(ruský překlad Kračkovského: О те, которые уверовали!

Если вы будете благоговеть перед Богом, Он даст вам Различение и очистит вас от ваших злых деяний и простит вам. Поистине, Бог — обладатель великой милости!)

To znamená, jedinec **není nezávislý** a **soběstačný** ve své schopnosti k rozlišení, a schopnost k rozlišení-rozpoznání obrazů objektivní reality (včetně nových, předtím nevlastních jeho psychice) je dána bezprostředně Bohem každému podle jeho víry a morálky, vyjadřujících se v záměrech pro budoucnost a v etice chování (jak viditelné, tak neviditelné) ve všech *bez výjimky* životních okolnostech.

Nápodobně, pokud je něčí činnost nevhodná Bohu, nezapadá do jeho úmyslu, Bůh zbaví v nějaký okamžik jedince *Rozlišení jako schopnosti*. Ve výsledku, dokonce i když nějaký obraz už existuje v jeho světónázoru, ale subjekt je zbaven Shora Rozlišení po příčině nesouladu jeho záměrů a činností Božím záměru, v jeho psychice se ničí proces rozpoznávání, v důsledku čehož pro daný subjekt mizí¹¹ z proudu obrazů plynoucího života v něm reálně přítomné předměty a jevy.

V důsledku zbavení Shora schopnosti k Rozlišení, proces porovnání obrazných představ o plynoucím životě v psychice člověka s ním samým přestává odpovídat realitě: Berlioz z románu Bulgakova nevidí rozlitý olej přímo pod svýma nohama a nepředvídá příjezd tramvaje, která mu přinese smrt; hlídka na Titaniku nevidí ledovec vpředu atp.

Ale tyto "krajní případy" představují až završení určitého procesu. V jeho počátečním stádiu vede zbavení Rozlišení k tomu, že v světónázoru jedince přestanou vznikat nové obrazy, do té doby nevlastní jeho obrazným představám o Objektivní realitě. Poté mu zbývá zabývat se transformací svého vnímání světa jen na základě už existujících subjektivních obrazů v jeho psychice. Tento proces má

¹¹ Jinými slovy, ony jako mizí z Objektivní reality, ale jen pro něj; pro ostatní jsou tytéž elementy v Objektivní realitě stále přítomné.

O imitačně-provokační činnosti

svými krajními mezemi:

- buďto samolikvidaci jedince, který v sobě vytvořil životu neodpovídající vnímání světa (čemuž je příkladem Berlioz Bulgakova; Nietzsche, který nafilozofoval spoustu hloupostí a skončil v blázinci; pasažéři a posádka Titaniku; atp.);
- nebo vytvoření jimi morálky a vnímání světa odpovídajících Životu.

Poslední proces je procesem přehodnocení a změny mravních měřítek subjektu, vlekcoucích za sebou i změnu jeho vnímání světa v důsledku jiného seřazení a změny "měřítka" obrazů už existujících v jeho psychice. Když se mravní měřítka ukáží dostatečně v ladu s Božím záměrem, a systém obrazných představ o Objektivní realitě dostatečně odpovídající Životu, Bůh znovu začne dávat v Rozlišení jedinci nové obrazy pro jeho psychiku, na základě čehož proces osobnostního rozvoje pokračuje, možnosti jedince se rozšíří, schopnosti posílí.

To vše hovoří o tom, že démonický typ stroje psychiky představuje variantu psychiky biorobota, s tou osobitostí, že pokud je svoboda biorobota ohraničena zotročením jeho intelektu v nějakých určitých okolnostech ve vztahu k určité problematice, to svoboda démonického typu psychiky je ohraničena jeho nevládnutím Rozlišením.

V souladu s tím, co bylo řečeno o Rozlišení, závěr o tom, kdo v konceptuální činnosti vládne převahou ve stádiu objevování a rozpoznání faktorů, výzývajících potřebu k řízení, zda přívrženci vykořenění davo-"elitarismu" nebo jím poškozovaní jeho přívrženci, nechť si udělá každý podle svého svědomí sám.

2.3. Efektivita světonázoru

Druhá až čtvrtá etapa plné funkce řízení, počínaje vypracováním stereotypu identifikace (tj. "automatismu" detekce faktorů prostředí, které vyvolaly zájem subjektů konceptuální moci) a stanovením cílů a konče formováním vlastní koncepce ve formách přijatelných samým nositelům konceptuální moci, představují sebou konceptuální činnost na základě světonázoru, zformovaného v důsledku Rozlišení, dávaného Bohem v souladu s cíly Jeho záměru a prostředky jeho realizace v průběhu celého života člověka.

Vnímání světa bývá dvou druhů:

• "Já-centrické", ve kterém jsou prvotními rozdíly, stejně jako krajně zevšeobecňujícími kategoriemi čtyři kategorie: hmota (matérie), duch (energie oživující hmotu, ale co je to duch-energie je na úrovni obrazných představ nejasné bez zvláštního objasnění), prostor ("prázdno"¹², neohraničeně protažené do všech směrů), čas (něco existuje, ale co je to není jasné ani ve světě subjektivních obrazných představ, ani ve všem společné realitě). V představách lidí se mohou plně slévat, tvoříce jednoho čtyř-ipostázního "boha", jak tomu bylo u Egyptanů (Amon)¹³, nebo se slévat jen zčásti, tvoříce

¹² Dáno do uvozovek proto, že "prázdnota" je vákuum, které se v takovém světonázoru nepřijímá jako jeden z agregátních stavů matérie: pevná hmota, kapalina, plyn, plazma, různé druhy polí a vákuum. Vákuum představuje sebou prvopočáteční formu hmoty, ono kvantové vákuum neustále vznikajících a zanikajících částic: ve vákuu mají částice stabilní jen vnější dynamiku, všechny ostatní agregátní formy hmoty představují excitované vákuum, tj. jeho částice- kvanty vládnou jak stabilní vnitřní, tak i vnější dynamikou. A energie je matérie ve stavu přechodových procesů z jednoho agregátního stavu, disponujícího stabilní dynamikou, do jiného agregátního stavu, disponujícího stabilní dynamikou.

¹³ Vyšším božstvem Egyptanů byl Amon (Amun). V jeho osobě se sjednocovala čtyři božstva: bohyně **Net** – hmota, z které je všechno na světě; bůh **Nef** – duch oživující hmotu nebo nutící ji měnit se; bohyně **Pašt** – nekonečný prostor, kde je umístěna hmota; bůh **Sebek** – nekonečný čas. Vše, co na světě je, podle učení Egyptanů pocházelo z hmoty skrze účinky neviditelné síly, zaujímalo prostor a měnilo se v čase, a všechno toto se sjednocovalo v čtyřjedinně

O imitačně-provokační činnosti

"časoprostorové kontinuum", naplněné hmotou a poli, jako je tomu v teorii relativity ve světónázoru materialistického ateismu. Člověk v tom všem přebývá jako uvědomělé "Já" – "počátek souřadnic", z kterého se konstruuje vše vnitřní a se kterým se porovnávají všechny vnitřní a vnější proudy obrazů a myšlenek. "Já" může přebývat v názoru, že existuje jen ono samo, a to se ve filozofii nazývá subjektivním idealismem ve formě solipsismu; nebo se může považovat za subjekt, část objektivního světa, jak je tomu ve světónázorové koncepci scientologů.

•*Bohocentrické*¹⁴ vnímání světa trojjednosti matérie-informace-míry, ve kterém je Boží obraz v duši člověka, jako systém jeho subjektivních obrazných představ o Bohu jako takovém, "počátkem souřadnic" ze kterého se konstruuje vše vnitřní a se kterým se porovnávají všechny vnitřní a vnější proudy obrazů a myšlenek.

V charakteristice každého z těchto dvou vnímání světa jsou vyjádřeny vzájemně se vylučující mínění o jedné a té samé Pravdě. Přejde vybrat si jeden z nich, podle své morálky a víry.

A ačkoliv oba druhy vnímání světa mohou existovat na základě téže množiny subjektivních obrazů, daných Bohem v Rozlišení

tajemné bytosti Amon.

¹⁴ 1. Požehnaním oplývá Ten, kto zoslal Rozlišenie poddanému Svojmu, aby sa stalo pre stvorených varovaním, (2.) Ten, ktorému náleží kráľovstvo nebies a zeme, ktorý si neučinil žiadne dieťa, ktorý nemá spoločníka v kráľovaní a ktorý **všetko stvoril a predurčil predurčením** (*jiný preklad: On stvořil každou věc a nadělil ji mírou*) (3.) Učinili si mimo Neho božstvá, ktoré nič netvorí a ktoré sú samy stvorené, ktoré nemajú moc samy sebe prospieť alebo škodu priniesť, ktoré nemajú moc priviesť smrť a ani život dávať a ani mŕtvych oživiť. (Korán, súra 25 – Rozlišení [Al-Furqán]). (označená pasáž: pri nadelení mírou jakéhokoli materiálu vzniká obraz, informácia, vo vzťahu ke ktorému vystupuje hmota ako materiálny nositeľ informácie v určitej míre. Priestor a čas sú druhotné vo vzťahu k Míre, pretože jejich vnímání je proces porovnání nějakého materiálního fragmentu nesoucího obraz vesmíru, s jiným fragmentem, vybraným v roli etalonu měření prostoru nebo času: bez matérie, nesoucí v sobě míru i obraz svého bytí, nepřijde hovořit o prostoru ani čase.)

během dosavadního života subjektu, efektivita jednoho z nich je vyšší ve všech úkolech, vyžadujících analýzu proudu událostí z minulosti, současných okolností a formování prognóz možných variant dalšího plynutí událostí, bez čehož je nemožné jak formování koncepce řízení (samořízení), tak řízení (samotný proces řízení) podle libovolné koncepce s přijatelnou úrovní kvality řízení.

Z našeho pohledu, potvrzeného praxí, je vnímání světa trojjedinosti matérie-informace-míry efektivnější, protože neměnnost vybraného "počátku koordinát" disponuje výjimečnou stabilitou, díky čemuž subjektivní představy o Všem s postupem času získávají větší detailnost a větší míru shody s Objektivní realitou, a nerozpadá se pod vlivem řetězu shod životních okolností, které nejsou ve shodě s předchozími neodpovídajícími představami o Životě.

"Já-centrické" vnímání světa, nepředvídatelné pro svého nositele, kompletně ztrácí použitelnost, když ve vzletu svých fantazií nevyhnutelně "zalétá" za hranice spolehlivosti, což s sebou přináší pád subjektu do takových životních okolností, ve kterých pokud hned nehynie, jeho systém obrazných představ o Životě zažívá kompletní krach¹⁵. Ale většina nositelů "já-centrického" vnímání světa nezachází tak daleko, protože "nelétají daleko", a obrazy v jejich psychice, nemající stabilní statisticky určitelné spojení mezi sebou, se neustále přesouvají jako sklíčka kaleidoskopu, pod vlivem proudu událostí. Při tom se "Já-centrum" neustále posunuje ve vztahu k objektivním okolnostem, v důsledku čehož je vše ve světě viděno jako "relativní" a "neurčité" ve všech nejrůznějších smyslech těch slov.

V důsledku toho "já-centrické" vnímání světa s neustále se měnícím kaleidoskopem se ukazuje nevhodným pro realizaci konceptuální činnosti a moci, vyžadujících jednoznačnou neměnnou bázi pro srovnání různých fází

¹⁵ To může znamenat i "přirozenou" smrt výsledkem nemoci nebo neštěstí, sebevraždy, depresi, ztrátu duševního zdraví atp.

O imitačně-provokační činnosti

procesů, trvajících století i tisíciletí.

"Já-centrické" vnímání světa je vždy více či méně kaleidoskopicky nestabilní, a právě v důsledku onoho dopředu nepředvídatelného (pro sebe samého) přesunu "sklíček v kaleidoskopu" (v něm přítomných různých obrazů Objektivní reality), se ukazuje nezpůsobilým k řešení analyticko-prognostických úkolů. Vnímání světa jako trojjednosti matérie-informace-míry má mozaikový charakter, a jeho schopnost řešení (detailnost představ a přítomnost spojení mezi fragmenty mozaiky) při podmínce činnosti subjektu v rámci Božího záměru se ukazuje díky Bohem zavčas dávanému Rozlišení vždy dostatečná pro řešení všech životních výzev (cílů), které před sebe jedinec staví.

Imitátor konceptuální činnosti v důsledku toho, aby prodemonstroval, že vládne konceptuální mocí jako schopností formování nových a změny už existujících koncepcí uspořádání společnosti, musí přejít k světónázoru trojjednosti matérie-informace-míry¹⁶; přičemž, **za první**, dostatečně širokému, ne úzce specializovanému, a **za druhé**, dostatečně detailnímu ve vši šíři pro to, aby lehce vcházel do většiny společensky významných specializovaných oblastí činnosti.

Jen činností na základě světónázoru trojjednosti, odpovídajícím dvou vyjmenovaným kvalitám, imitátor, imituje konceptuální činnost vykořenění davo-"elitarismu", nebude kupit prohřešky, očividné ostatním upřímným účastníkům, tj. v reálu bude z větší části pracovat proti davo-"elitarismu" dostatečně dobře. Ale s kvalitou imitace u něho budou problémy, protože Rozlišení není v moci jeho samého, v moci jeho pánů a patronů, ale v absolutní moci Boha – Tvůrce. V důsledku toho provokatér-imitátor, aniž by to chtěl, za určitých okolností bude rozmývat základy davo-"elitarismu" ve větší míře, než s jakou mohou souhlasit jeho objednatelé a jejich patroni, a za

¹⁶ Jeho přechod ke bohocentrickému vnímání světa v trojjednosti matérie-informace-míry může být zakončen i tím, že provokatér-imitátor odmítne dále konat proti Božímu záměru, a začne pracovat na jeho realizaci, v důsledku čehož ti, kdo ho řídili, budou muset nalézt nového adepta na pozici imitátora.

jiných okolností bude obnažovat svou podstatu imitátora-provokatéra. Poslední zmíněné je užitečné také proto, že se při tom dostávají na světlo určité problémy, které bude nutné vyřešit upřímným stoupencům koncepce života lidským způsobem v Bohoděřzaví.

2.4. Tandemový režim činnosti

Zatvrzele provádět činnost v rozporu s Koncepcí sociální bezpečnosti a odkazovat se při to na to, že "mýlit se je lidské" nebo že "nikdo nezná kompletní pravdu", na základě čehož je údajně v právu ignorovat názory těch, kdo s ním nesouhlasí, se imitátoru nepodaří. Nepodaří se ani požadovat po ostatních, nesouhlasících s jeho názorem, činnost ve vykonávání jeho "příkazů", protože to je v protikladu s principem vytvoření systému vztahů bez vnitřních napětí, ve kterých nikdo není v právu provádět činnost navzdory svému chápání prospěšnosti a navzdory svědomí a chtít činnost takového druhu od ostatních, protože princip systému vztahů bez vnitřního pnutí je jedním z hlavních organizačních principů konstruování naší společenské iniciativy.

Jedno i druhé se může dařit imitátorovi jen do té doby, než si někdo vzpomene na to, že existuje funkční procedura vyřešení rozporů v pohledech různých lidí na jednu a tutéž problematiku, známá pod názvem "tandemový režim (princip) činnosti", a nenavrhne vyřešit rozpory v názorech v tandemovém režimu.

Pokud imitátor-provokatér realizuje svou činnost vědomě, pak ví, že má co skrývat před tou skupinou, ve které svou činnost provádí. V důsledku toho je vynucen vyhnout se vstupu do tandemového režimu činnosti, ve kterém se může rozkrýt jeho pravá podstata imitátora-

O imitačně-provokační činnosti

provokatéra. Ale i při nevědomé realizaci imitačně-provokační činnosti (při využití imitátora bez jeho uvědomění někým v pozadí) mu nevědomé usilování vyniknout v něčem nad ostatními, což je vlastní démonismu, buďto nedovolí vstoupit do tandemového režimu; nebo v něm imitátor-provokatér bude postaven před obraz jeho vlastního démonismu, a tím bude vynucen dát najevo imitačně-provokační charakter své činnosti. Pokud bude i nadále trvat na svých démonických (egoistických) nárocích, izoluje se od konceptuální činnosti. Pokud dospěje k názoru o nutnosti zbavit se objevených vlastností démonismu (egoismu), to i pokud v takovém případě nepřestane být ve své podstatě nevědomým imitátorem-provokatérem, v této roli oslábne.

Nepodaří se ani spustit tandemový režim dvěma imitátorům-provokatérům pro předvedení se před publikem. Jde o to, že tandemový režim činnosti je prostředkem vyřešení *reálně existujících* problémů. Vymyslet neexistující problém a představit ho jako údajně reálně existující mezi těmi, kdo se sám zabývá reálnou konceptuální činností, se nepodaří; postup *úmyslně vytvořit* problém tam, kde v realitě žádný není, také nepomůže, protože bude odhalen a zhodnocen jako záměrná sabotáž. Nezbyde než vzít reálný aktuální problém a vyřešit ho, protože absence výsledku bude zjevně vyjádření nezpůsobivosti vejít v tandemový režim, a zároveň jeden ze způsobů vyjádření nezpůsobivosti ke konceptuální činnosti.

Pokud bude tandemem imitátorů navrženo nějaké řešení (jako minimum ve formě přístupu k řešení), to může být prověřeno v polytandemním¹⁷ režimu, jak s účastí samotných imitátorů, tak i bez ní:

- Pokud se řešení potvrdí (s nutnými dopřesněními), pak imitátoři-provokatéři zapracovali na koncepci protichůdnou koncepci jejich pánů a objednatelů imitační činnosti;

- pokud se nepotvrdí, pak se obnaží imitačně-provokační charakter jejich činnosti (přítom v polytandemovém režimu může být získáno i řešení, odpovídající reálným potřebám a možnostem řešení

¹⁷ tj. vytvořením ne jednoho, ale několika činných tandemů

problému).

Hlavní je chápat, že tandemový režim nevyžaduje, aby jeho účastníci měli nějaké "superschopnosti" (extrasenzorika, "magicko-mystické" návyky atp.). Nápodobně, odkazovat se na "mystiku", dostupnou jen nejlepším "šamanům" a motat tím lidem hlavu se nepodaří proto, že tandemový režim činnosti je DOBRO-volné zrození kolektivní psychiky dvěma lidmi, osvobozující psychiku jich obou od chybného subjektivismu hodnocení a obrazných představ o Objektivní realitě, pokud se nejedná o případ shodně chybného subjektivismu u obou z nich.

Do tandemového režimu nelze vstoupit ne kvůli neosvojení kýmkoliv nějakých zvláštních návyků, ale kvůli mravně podmíněné nepřijatelnosti nutnosti zajistit otevřenost na prozkoumání hlubin vlastní psychiky v tandemovém režimu minimálně jedné ze stran¹⁸, které je navrhována společná činnost v tandemu.

Kromě toho, motat lidem hlavu je jasně antikonceptuální činností v koncepci Bohoděržaví, ve které se předpokládá víra(důvěra) Bohu (ne víra "v Boha"), usilování o dosažení vzájemného pochopení s lidmi a vypracování jednoty názorů na dané otázky na základě dobré vůle, ale je nepřipustné brát na sebe roli "pastýře" a vůdce údajných "slepců", kterým se nařizuje zavřít oči a následovat za tím kdo trvá na své misi být "pastýřem-vůdcem" těch nešťastníků: slepý vede "slepé"... Aby k tomu nedošlo, naše iniciativa nabízí, namísto "vedení" reálných a údajných

¹⁸ Při tom subjekt s démonickým typem uspořádání psychiky je schopen projevit se ještě výrazněji, trváje na tom, že pokud on – tak chytrý a světaznalý – není schopen účastnit se tandemového režimu činnosti, pak jsou šarlatáni a imitátoři všichni ti, kdo tvrdí, že tandemní režim není výmysl, mystifikace, ale mocný prostředek rozřešení různorodých problémů.

O imitačně-provokační činnosti

"slepců", v kolektivní činnosti princip systému vztahů bez vnitřního pnutí.

Z toho vyplývá, že i na první až čtvrté etapě realizace Plné funkce řízení se situace interakcí s imitátory-provokatéry řeší ve prospěch koncepce vykořenění davo-"elitarismu" za podmínky dodržení konceptuální samodisciplíny jejich protivníků.

2.5. Ideologická moc – zavedení koncepce do společnosti

Vložení koncepce do společnosti ve své podstatě znamená formování ve společnosti světonázoru a morálky, podporujících a rozvíjejících vybranou koncepci v následnosti pokolení v měnících se životních podmínkách. Tento proces je podmíněn kulturou společnosti¹⁹ a, především – chápáním světa převažujícím ve společnosti, které (chápání, vnímání světa) musí být změněno aby odpovídalo úkolu uvedení do života už zformované (prediktorem) určité koncepce.

Ale předtím, než se pustit do této problematiky, je třeba umístit vsuvku pro projasnění těch procesů v osobní a kolektivní psychice, na jejichž základě probíhají všechny události, vztahující se k páté etapě plné funkce řízení ve vztahu ke společnosti.

* *
*
*
*

¹⁹ Termínem "kultura" máme na mysli **všechnu** z pokolení na pokolení vněgeneticky předávanou informaci ve formě *připravené k použití*. Kultura v obvyklém smyslu je jen jednou komponentou informačního zabezpečení chování jedince a společnosti.

Vsuvka 1:

O pojmech, světonázoru, vzájemném chápání

Kromě všeho dalšího je každá kultura charakterizována v ní rozvinutými způsoby vnímání světa a tím, co je možné nazvat "úrovni chápání světa". Přirozeně, bez toho, co se nazývá "pojem", je nemožné chápání jedincem dění okolo; a bez určité podobnosti "pojmu" ve společnosti není možné vzájemné chápání jedinců. A ačkoliv řečené je všem jakoby "jasné", je nutné vyjasnit smysl termínu "pojem", aby byl skutečně pochopen ("pojmut").

Je jasné, že "pojem" není slovem, frází, symbolem, skupinou nebo posloupností symbolů: na co například ukazuje posloupnost zvuků "zámek"? — na zámek ve smyslu zabezpečovacího mechanismu (a jaký, visací, zadlabávací)? — nebo na zámek ve smyslu sídla, stavby? Ale z druhé strany, obraz (v smyslu: staticky neměnný), vidění (ve smyslu: "film" na "obrazovce" vnitřního zraku), melodie (hudba), v kterých psychika jedince modeluje životní jevy – přehrává je v prožitcích a představuje si to, co nebylo, – také nejsou pojmy. Tyto subjektivní obrazy a vidění, existující v psychice člověka, jsou druhotné ve vztahu k objektivním obrazům (s výjimkou těch obrazů, které vznikají v psychice v procesu tvoření, předcházející realizaci zámyslu v materializovaných výtvorech tvůrčí činnosti lidí). Ale i prvotní obrazy Objektivní reality jako celku i jejich fragmentů jako takových, existujících vně psychiky lidí, také nejsou pojmy.

Pojem: je vzájemná shoda (vazba, spojení) v psychice jedince slova, fráze, symbolu, skupiny nebo posloupnosti symbolů toho nebo onoho jazyka, používaného společností nebo výlučně osobního — z jedné strany, a z druhé strany — subjektivního obrazu, vidění (a také druhých pojmů), zahrnutá v algoritmice jeho myšlení.

Chápání světa subjektu je souhrnem pojmů, vlastních psychice subjektu. Protože *každý pojem je dvoukomponentní jev (určitý obraz + určité "slovo" nějakého jazyka)*, pak pojmy v tomto souhrnu

O imitačně-provokační činnosti

mohou být vzájemně svázány jak na úrovni jazykových prostředků, tak i na úrovni obrazné komponenty vnímání světa. V takovém případě se jedná o mozaikové vnímání a chápání světa. Absence vzájemných vazeb takového druhu mezi pojmy rodí kaleidoskopické vnímání a chápání světa.

Rozdíl mezi *chápaním světa* a *vnímáním světa* je v tom, že *chápaní světa* není možné bez jazykových prostředků, a *vnímání světa* představuje sebou model Objektivní reality na základě obrazů, vlastních psychice jedince, který může existovat i bez jazykových prostředků. Tomu odpovídaje, jedno a totéž vnímání světa může být vyjádřeno různými jazykovými prostředky jak téže národní kultury, tak i v jazykových prostředcích různých národů, disponujících vlastní jazykovou svébytností. (Slovo "světonázor" nemá v češtině vyhraněný význam ve výše uvedeném smyslu, navíc může svádět k obrazu nějakého jednoho názoru. "Chápání světa" má větší vypovídací hodnotu a tímto neduhem netrpí.)

Jak už bylo řečeno dříve, pojem ve své podstatě představuje jednotu určitého slova a *určitého obrazu z vnitřního světa člověka*, zobrazujícího(odrážejícího) něco v Objektivní realitě. Nicméně člověk je tvor společenský: nikdo nemůže nahradit svou osobou společnost, lidstvo; a nedostatek kontaktu s druhými lidmi vylučuje možnost osobnostního rozvoje v dětství a mládí a vleče za sebou degradaci osobnosti u dospělých (minimálně v kultuře současné civilizace, kde množstevně převažující typy psychiky jsou jiné než lidské). Nositeli pojmů jsou živí lidé, tvořící společnost²⁰.

Jedním z faktorů, spojujících jednotlivce ve společnosti, je

²⁰ Pokud živí lidé nejsou (například, národ zmizel nebo zapomněl svou předchozí kulturu), a jsou jen texty v jejich jazyce, pak rekonstrukce chápání světa nositelů mrtvého jazyka nositeli jiného jazyka na základě jejich vlastního chápání světa, je velký problém, vyžadující pro své řešení účast specialistů historiků, psychologů, jazykovědců, geografů, etnografů atd.

vzájemné chápání; a jedním z faktorů odloučení je nepřítomnost téhož. Vzájemné chápání mezi lidmi označuje, že tytéž jazykové prostředky různých lidí vyvolávají v jejich psychice shodné obrazy; a obrazům těchto jevů v Objektivní realitě různí lidé přiřazují shodné konstrukce jednoho a téhož jazyka.

Proto, vzájemné porozumění je obtížné nebo nemožné, pokud jedny a tytéž jazykové prostředky vyvolávají u různých lidí různé obrazy, nebo žádné obrazy nevyvolávají. Pokud jedněm a těmže jevům v Objektivní realitě různí lidé přiřazují různé jazykové konstrukce, a ty jazykové konstrukce vylučují přechod na základě "synonym" (slov se stejným nebo podobným významem) od jedněch k druhým *jazykovým konstrukcím, zajišťujícím vzájemné pochopení*, to vzájemné pochopení mezi nimi je také nemožné.

Podle statisticky podmíněné možnosti nebo nemožnosti vzájemného chápání různými lidmi ve společnosti mohou být pojmy rozděleny na dvě kategorie:

- pojmy *obecně přiznané*, které zabezpečují bezproblémové vzájemné porozumění ve styku dostatečně širokého okruhu lidí na principu "rozumí se samo sebou", v důsledku čehož v souhrnu těch pojmů se vyjadřuje "úroveň chápání" té nebo oné sociální skupiny nebo celé společnosti;

- pojmy, *vydělující jejich nositele*, v tom smyslu, že ustanovení vzájemného rozumění si s nimi na principu "samo sebou rozumění" se ukazuje více či méně těžké, až nemožné, pokud ne ve všech otázkách života, pak v některých z nich²¹.

²¹ Vyjasníme příkladem: V roce 2000 se Lužkov dostal do novinové rubriky "Lidé, kteří nás udivili" díky své frázi: "Státnost musí být budována na lineárně-štabním principu."

V ní je možné spatřit výzvu k zavedení vojenské diktatury, ... pokud nevědět, že v západních učebnicích managementu termín "lineárně-štabní princip" znamená strukturu řízení, ve které za prvé, každý podřízený má jen jednoho přímého nadřízeného, a za druhé, někteří z vedoucích, vypracovávajících rozhodnutí, kontrolují běh jejich plnění ne kontrolou práce podřízených samostatně, ale opíraje se o práci skupiny lidí, kteří jsou jejich přímými podřízenými, a pro

O imitačně-provokační činnosti

Principy vzniku vydělujících pojmů spočívají v tom, že jejich nositelé díky specifické profesi, řídkosti nebo unikátnosti své životní zkušenosti buďto disponují obrazy, které nejsou vlastní psychice většiny; nebo disponují mocnější slovní zásobou a používají nějaké jazykové konstrukce, které druzí nemohou "rozebrat" a zhodnotit způsobem sobě vlastním; nebo je v jejich psychice ustanoveno spojení mezi obrazy a jazykovými prostředky, odlišné od vazeb obecně přijatých pojmů; nebo se všechny tři uvedené faktory nějakým způsobem prolínají.

Ve společnosti je vždy určitá část lidí, kteří vědomě a důsledně podporují existující světonázorovou tradici na základě historicky zformovaného systému obecně přiznaných pojmů. Část z nich to dělá proto, že, jsa nositeli jiného světonázoru, zformovaného na osnově speciálních vydělujících pojmů, parazitují na společnosti, zneužívaje defektnost panujícího chápání světa, vzniklého na základě obecně přijatých ("samo sebou") pojmů. Druhá část z nich jsou samy fanatické oběti tradice defektního chápání světa, zavedeného a pěstovaného ve společnosti první skupinou. Ale jedni i druzí jsou zajedno v tom, že jakékoliv odchylení od jimi podporované tradice označují za projev hlouposti. Z jejich úhlu pohledu *"jsou ve společnosti dva druhy hlupáků: jedni nechápou to, co by měli chápat všichni; druzí chápou to, co by neměl chápat nikdo"* (V.O.Ključevskij. Sebrané spisy, sv. 9, Moskva 1990, str. 368)

Tento aforismus, při pohledu na něj ne z úhlu pohledu té či oné zformované tradice chápání světa, ale z pozice "co je pravda (realita, skutečnost)?", také disponuje smyslem: v závislosti na tom, co

kterou se zaběhl název "štáb".

Redakce novin nebyla v kurzu současné západní teorie managementu, proto tento termín vydělující profesionální skupinu řídicích byl jimi nepravděpodobně pochopen a vyvolal údiv: "Tohle že řekl demokrat? Stal snad najednou propagovat vojenskou diktaturu?"

To je obecný problém současné žurnalistiky: parafrázovat a citovat slova bez chápání, z důvodu absence předmětno-obrazných představ o oblastech, jichž se původní vyjádření týkala

představují ony pojmy vydělující subjekt, za přivrženost kterým ho okolí přiřazuje k jednomu z dvou druhů "hlupáků", je subjekt buďto před nositeli obecně přiznaných pojmů v nevhodě (ustupuje jim v chápání objektivních procesů v odpovídajících oblastech činnosti), nebo nad nimi objektivně disponuje převahou.

Podmíněno je to touto okolností, že jazykové prostředky náleží úrovni vědomí v psychice člověka, kdežto subjektivní obrazy, tak či onak svázané s obrazy jevů Objektivní reality, mohou patřit jak úrovni vědomí, tak i podvědomým (přesněji: nevědomým) úrovním psychiky. Z úrovně vědomí pracuje vůle člověka, na nevědomých úrovních psychiky pracují jen automatismy vnějšího a vnitřního chování²². Přitom objemy informací, zpracovávané na nevědomých úrovních psychiky, mnohonásobně převyšují možnosti vědomí, s výjimkou transových stavů²³: vědomé úrovně psychiky jsou schopny pracovat rychlostí maximálně 15-16 rozhodnutí za sekundu (15bit/sek.)²⁴ a držet v mysli současně nanejvýš 7-9 různých objektů. S ohledem na tuto osobitost *vědomí vně transových stavů*, pojmový aparát, zformovaný v psychice člověka (živelně nebo výsledkem cílevědomého úsilí) na základě toho či onoho jazyka, představuje jeden z prostředků řízení z úrovně vědomí zpracováním kolosálních

²² Při tom jedinec své chování na základě různých automatismů nevědomých úrovní psychiky může vnímat jako skutečnou svobodu, nepřemýšleje o tom, jak ty nevědomé automatismy vznikly, v čem a jak ho ohraničují. Taková "svoboda" projevování jedincem neuvědomovaných automatismů chování, formovaných kulturou společnosti, která může být i mravně škodlivá, neodpovídající Božímu záměru, může být velmi tvrdým, ale neuvědomovaným otroctvím, a jedinec bude zajatcem lží nebo chyb, které se nashromáždily v algoritmicke jeho nevědomých úrovní psychiky. Při tom bude představovat nebezpečí jak pro sebe samého, tak pro okolí.

²³ V tranzových stavech je vědomí schopno přemístit se do jiných frekvenčních rozsahů, v kterých jeho možnosti mohou mnohokrát převyšovat obvyklé. Jedním z příkladů je mnohokrát popsáné "vnímání jako ve zpomaleném filmu".

²⁴ To znamená, vědomí rozlišuje maximálně 15 po sobě jdoucích různých obrazů za vteřinu, a při rychlosti projekce 16 snímků za vteřinu a více se jednotlivé obrazy slévají v jednolitý pohyb, jak to vidíme na obrazovkách televizoru se snímkovací frekvencí 24/s.

O imitačně-provokační činnosti

objemů informací v obrazné "vnějazykové"²⁵ formě na nevědomých úrovních psychiky (což my obvykle nazýváme vnělexikálními obrazy)²⁶.

Právě díky jazykovým prostředkům a pojmovému aparátu (ve kterém mají místo i obecně přijaté, i jedince vydělující pojmy) mohou být obrazné představy jednoho člověka o čemkoliv předány druhým lidem se stupněm plnosti a detailnosti, podmíněným životními okolnostmi a potřebami, bez použití jakýchkoliv extrasensorických praktik. V důsledku toho neohraničená Objektivní realita, *reflektovaná do ohraničené psychiky člověka z větší části ve formě vnělexikálních obrazů*, může být poznávána v nějakých svých projevech i zprostředkovaně, t.j. skrz osobní zkušenost druhých lidí, včetně zkušeností minulých pokolení, a nejen skrz bezprostřední osobní zkušenost subjektu samého.

Kromě toho pojmový aparát, jsa prostředkem superkoncetrované komprese(kódování) obrazů nevědomých úrovní psychiky do jazykových konstrukcí, dává možnost modelovat na úrovni vědomí průběh událostí v Objektivní realitě, včetně modelování ve zrychleném měřítku času, což je osnovou pro výběr subjektem nejlepších variant chování z množství možných variant. V tomto procesu modelování s cílem sestrojení nejlepších variant chování dává právě přítomnost vydělujících pojmů jedněm možnost uvědomit si vně transových stavů to, co si druzí uvědomit nejsou schopni, nebo si mohou uvědomit jen v transových stavech, nebo na základě specifických duchovních praktik v nějakých obrazech, *jinotajno-symbolických ve vztahu k osmyslení Objektivní reality vně transových stavů*. Ale podobně právě přítomnost v psychice jedince vydělujících pojmů, příliš hrubě (nedostatečně detailně ve vztahu k

²⁵ Máme-li být přesnější, nevědomým úrovním psychiky jsou vlastní vlastní systémy kódování objektivní informace do subjektivních obrazů, tj. vlastní jazyky, které na úrovni vědomí převážnou většinou nejsou vnímány jako jazyky.

²⁶ Důležitou komponentou toho procesu se může stát změna, vyladění algoritmiky nevědomých úrovní psychiky, o možnosti čehož se většina dokonce ani nezamýšlí.

řešenému problému) nebo deformovaně odrážejících jevy Objektivní reality, vede druhé k více či méně těžkým chybám, včetně smrti jich samých a neúmyslně způsobené škodě ostatním a/nebo Přírodě obecně.

Pojem vzniká v psychice subjektu jako určité spojení mezi jazykovými prostředky myšlení (výrazů nebo myšlenek) a subjektivními ("vnělexikálními" ve vztahu k jazykům, používaným ve společnosti) obrazy, viděními, melodiemi, náležející vnitřnímu světu člověka²⁷. Vznik pojmu v psychice jedince je proces, mající směr:

- buďto od jazykových prostředků, používaných prostředím nebo jedincem, k obrazům vnitřního světa — při slyšení, čtení, osvojení výsledků kultury, výměně názoru s druhými lidmi;

- nebo od obrazů a vidění vnitřního světa (v každém konkrétním případě nějak spojenými s obrazy Objektivní reality) k jazykovým prostředkům, používaných společností nebo jedincem²⁸, — při bezprostředním poznávání Objektivní reality, při modifikaci kultury (při takovém směru procesu se mohou vytvářet i nové obrazné modely Objektivní reality a jejich fragmentů, i nové jazykové prostředky).

Přitom není nutné, aby takové spojení mezi jazykovou a obraznou komponentou pojmu bylo určeno jednou a provždy a bylo neměnné: to se týká jak obecně přijatých pojmů, tak i vydělujících. Je nutné, aby taková určenost (určitost, jednoznačnost) vznikala pokaždé při použití jazykových prostředků pro vyjádření vlastního obrazu myšlenek a při úsilí pochopit obraz myšlenek druhých lidí – t.j. ve svém vnitřním světě vyhledat existující (nebo vytvořit nové) obrazy

²⁷ Přitom nelze zapomínat, že obrazy vnitřního světa představují odrazy už existujícího v Objektivní realitě v psychice, nebo protoobrazy toho, co může vzniknout v Objektivní realitě, včetně toho, co může vzniknout výsledkem realizovaného lidského tvůrčího potenciálu.

²⁸ Lidé mohou být nejen nositeli vydělujících pojmů, ale i nositeli vydělujících jazyků.

O imitačně-provokační činnosti

pro jazykové prostředky, použité druhými lidmi, aby byla možnost v obrazech svého vnitřního světa modelovat ty životní jevy, na které druzí ukazují jazykovými prostředky, přijatými ve společnosti.

Jakýkoliv pro společnost nový pojem vzniká jako produkt jedince, ne skupiny osob. Vzniká jako dohad ("nápad", "podezření"..).

Dohad představuje ve své podstatě také určité spojení mezi vnělexikálními obrazy, vlastními psychice člověka, a lexikálními formami nějakého jazyka. Ale Dohad se od pojmu odlišuje tím, že není součástí algoritmiky myšlení subjektu.

Subjekt může učinit dohad součástí algoritmiky svého myšlení, v důsledku čehož se pro něj stane pojmem; může ho také nezahrnout do algoritmiky svého myšlení, může se o něj podělit s někým dalším, a ten ho také může zahrnout do algoritmiky svého myšlení, po čemž se stane už jeho pojmem, ačkoliv "dohadcem" byl někdo jiný, u koho se pojmem nestal (možná že "dohadce" ho přijme za pojem později, kdy se stane více či méně obecně přijatým, a bude si možná "nárokovat" svá "autorská" práva); subjekt může zavrhnout vlastní nebo někým jiným sdělený dohad, nebo ho utajit před okolím z nějakých příčin, a dohad (který se dosud nestal ničím pojmem) pohltní kolektivní nevědomí (egregor), z kterého může být využit ("vytažen") někým jiným dokonce po mnohých staletích.

Nejsa obecně přijatým pojmem ve společnosti v okamžiku svého objevení, každý pro společnost nový dohad, který se stal něčím pojmem, ze začátku představuje *vydělující pojem*. Takovým může i zůstat a časem ze společnosti vymizet smrtí subjektu-nositele (nebo i dříve v případě, kdy se ho subjekt zřekne ještě za života). Ale nový pojem se může stát i vlastnictvím skupiny osob, t.j. stát se v ní obecně přijatým, pokud si každá osoba ve skupině vypracuje v procesu myšlení jedno a totéž sjednocení slovesně-symbolické (jazykové) a obrazné (vnějazykové) komponenty pojmu. Toto sdílení určitého spojení jazykové a vnějazykové komponenty pojmu je

základem chápání sebe navzájem ve společnosti, a jeho absence – příčinou nechápání.

Podobně, chápání subjektem čehokoliv je nemožné, pokud subjekt:

- nemá osvojeny potřebné jazykové prostředky;
- v jeho psychice nejsou přítomny obrazy, ve kterých může modelovat daný jev;
- nepodaří se mu zavést určitost vazeb mezi jazykovou a vnějazykovou (obraznou) komponentou pojmu, skupiny pojmů nebo jejich poslušnosti.

Těmito faktory jsou podmíněny i nové pojmy (pojmy-novinky): mohou vzniknout psychice předtím nevlastní obrazy, které budou potřebovat jazykové prostředky pro své vyjádření v pojmech; pro obecně přijaté pojmy se tvoří nová spojení s obecně známými slovy, v důsledku čehož se předtím nespojené obrazy mohou ukázat spojenými navzájem, skrz systém asociativních vazeb jazykových prostředků (slov stejného kořene, podobně znějících, slov majících společný kontext použití atp.); což už může změnit chápání světa.

Chápání života jako takového, t.j. chápání světa, může být chybným, defektním, i při nerozvinutosti jazykových prostředků; i při nedostatečně blízkém odražení obrazů Objektivní reality jako takové v subjektivních obrazech psychiky jedince (t.j. nedostatečně kvalitních subjektivních obrazech); i při pochybeních psychiky v ustanovení vzájemných vazeb mezi jazykovými prostředky a obrazy vnitřního světa člověka; a také při pochybeních psychiky v ustanovení uspořádaných vzájemných vazeb mezi různými obrazy (v párech "obraz 1 – obraz 2") a mezi různými pojmy (v párech "pojem 1 – pojem 2"), a i mezi obrazy a pojmy (v párech "pojem – obraz bez slova, t.j. vně pojmu")²⁹.

²⁹ Taková spojení nevyhnutelně vznikají, protože každá řeč je doprovázena určitými umlčeními, kterým je nemožné se vyhnout, protože: „Kdyby bylo moře inkoustem k <napsání> slov Pána mého, bylo by moře vyčerpáno dříve, než by se spotřebovala slova Pána mého, i kdybychom inkoustem učinili ještě jedno <moře> podobné jemu.“ (Korán, súra 18:109).

O imitačně-provokační činnosti

Podobně ani obecné přijetí pojmu, ani jeho vydělovací charakter nejsou příznaky jeho správnosti (pravdy, souladu s Objektivní realitou), a analogicky to nejsou ani příznaky jeho chybnosti, záměrné falešnosti. Na otázku o tom, co je pravda a co lež, dává odpověď jen praktika života na základě používání toho či onoho pojmu a daného chápání světa celkově.

Pokud člověk v kontaktu s druhými lidmi je schopen přijímat z psychiky druhého člověka bezprostředně ty obrazy a vidění, v kterých probíhá jeho obrazné myšlení, to jemu za *určitých podmínek* nejsou nutné jazykové prostředky k tomu, aby přebýval v (sou)ladu s okolím. Jestli jsou toho schopni dva a více, pak za *určitých podmínek* nepotřebují jazykové prostředky pro to, aby přebývali ve vzájemném souladu. Zmíněnou podmínkou je jednota jejich *morálních měřítek (standardů)*, určujících algoritmiku psychické činnosti člověka, a jako důsledek — vzájemně doplňující se systémy vztahů každého z nich k proudu událostí života a vidění obrazného myšlení druhého, ke Světu společnému jim oběma, k misi každého z nich v tom Světě³⁰ (ačkoliv lad s Bohem a Světem podporovat nemusí, a mohou koordinovaně pracovat v předělech *Božího dopuštění*³¹).

Potřeba jazykových prostředků výměny informací mezi lidmi vzniká ne ani tak z nemožnosti pro většinu lidí přímého načítání z psychiky druhých vidění jejich obrazného myšlení, jako spíš v důsledku rozdílu jejich morálních měřítek (standardů), určujících algoritmiku psychické činnosti celkově, protože *jednota morálních standardů především odkrývá* více či méně široké možnosti k přímému načítání vidění obrazného myšlení druhého člověka (jinými

³⁰ Mlčenlivý lad podobného druhu, podmíněný jednotou morálních měřítek, dobře ilustruje anekdota. Má se za to, že Finové nejsou hovorní. Možná to tak je, možná ne, anekdota: V jedné finské rolnické rodině se narodil syn. Rodiče se zaradovali. Rostl, sílil, a radost vystřídalo hoře: roky jdou, a chlapec nemluví. Vyrostl z něj zdravý mladík: i dobrý, v hospodářství pomáhá, není třeba ani říkat. Ale jen stále mlčí. Jednou rodina sedla k obědu, a najednou se ptá: "Proč je dneska polévka nedosolená?" – Všichni jsou v šoku: "Tak ty umíš mluvit? Proč jsi nic neřekl dříve?!" – A dříve bylo všechno, jak má být...

³¹ „Boží trpělivosti“

slovy, žádná převaha energetické síly biopolí, žádné extrasenzorické návyky nedovolí přečíst informaci z psychiky druhého člověka, pokud je ochráněna jeho objektivně správnou morálkou; to, co bude "přečteno", bude pokrouceno defektními morálními měřítky samotného "psychohackera").

Ale pojmy nejsou v psychice jedince rovnocenné jeden druhému (v strukturně algoritmickém smyslu). Je to podmíněno tím, že v obrazných představách jedince o Objektivní realitě nejsou rovnocenné (v strukturně algoritmickém smyslu) ani různé obrazy. Existuje nevelká skupina obrazů, která je počátkem sestrojení (odvození) všech následných obrazů, ve kterých člověk reflektuje průběh událostí v Objektivní realitě a ve kterých modeluje jejich možný rozvoj a svou účast v nich.

Reálně je možné vydělit typ vnímání světa, ve kterém se takovým počátkem souřadnic jeví obraz sebe samého – "Já-centrické" vnímání světa, o kterém bylo psáno dříve, a jemu odpovídající "Já-centrické" chápání světa.

Jeho hlavní a neodstranitelný defekt spočívá v tom, že vnímání a chápání světa je podmíněno měnícími se okolnostmi, ve kterých se "Já-centrum" ocitá, v důsledku čehož je vnímání světa a světónázor subjektu nestabilní, a ve výsledku je *pro něj* Život nepoznatelný a nepředvídatelný. Je to vnímání a chápání světa bez objektivního počátku souřadnic, z důvodu čehož v něm vše nevyhnutelně ztrácí jednoznačnost, v určitý okamžik definovanou "Já-centrem". V důsledku toho takové vnímání světa představuje kaleidoskop v pohybu, a na úrovni jazykových prostředků mu odpovídá podobně kaleidoskopické NEchápání světa.

Jak už bylo řečeno, alternativou tomuto životu nebezpečnému kaleidoskopu je vnímání a chápání světa na základě jiných základních kategorií — trojjednosti matérie-informace-míry. Protože Bůh je nad-reality (či "vně-reality"), při vybudování posloupnosti obrazů je v tomto pohledu na svět neměnným počátkem obraz Boha v duši člověka. Volba Absolutního počátku, reflektovaného v duši člověka, v roli neměnného "počátku souřadnic" pro vybudování

O imitačně-provokační činnosti

vnímání a chápání světa zabezpečuje stabilitu psychiky a včasné odstranění chyb psychické činnosti jedinců i kolektivů jimi tvořených. Kaleidoskop se mění ve stabilní mozaikový obraz Objektivní reality, v níž detailnost různých fragmentů každý člověk rozvíjí podle svého uvážení, vycházející ze svých zájmů v interakci s životními okolnostmi. Postupem času toto vnímání světa, jsa bohocentrickým, *zavazuje člověka*³² přijít k ladu s Bohem.

V chápání světa na základě trojjedinosti základních kategorií matérie-informace-míra všechny jazykové prostředky odpovídají míře, t.j. systému kódování informací, obrazů Objektivní reality a obrazů vnitřního světa subjektů³³. Proto ve vnitrosociálních vztazích jsou jazykové prostředky především prostředky formování mravním měřítek, společných více či méně širokému okruhu osob, na jejichž základě mohou dosáhnout životní harmonie a podporovat ji ve svém okolí.

Podobně jakákoliv kulturní společnost je charakterizována společnými jazykovými prostředky, společnou množinou obrazů a vidění, společnou množinou různými jedinci zavedených vzájemných spojení mezi jazykovými a obraznými komponentami chápání světa. V procesu růstu si člověk osvojuje tuto trojitou společnou množinu *jazykových prostředků, obrazů a vazeb mezi nimi* v té formě, v jaké existuje v kultuře společnosti k okamžiku jeho příchodu na tento svět; a na určité etapě svého osobního rozvoje mnozí začínají tuto trojitou společnou množinu transformovat, přebudovávat. Pokrok kultury je ve své podstatě *úroveň světónázoru (podporovaného/udržovaného lidmi, tvořících danou společnost)*,

³² Kdo mnoho žádá, od toho se mnoho žádá: pozice/postavení zavazuje... Pokud nezavazuje, postupem času zabíjí.

³³ Jsa jedním z druhů míry, různé jazyky kromě toho, že jsou prostředky komunikace mezi lidmi, jsou i prostředky řízení maticemi-předurčenostmi bytí – mírami možných stavů a přechodů matérie z jednoho stavu do druhých. Pro člověka taková možnost není absolutní, je ohraničena korytem Božího předurčení – všeobjímající míry bytí, maticí možných stavů tvárného Vesmíru.

jehož růst se projevuje v rozřešení vnitrosociálních konfliktů a konfliktů společnosti a jednotlivých lidí s biosférou Země, Kosmem a Bohem.

Defektnost kultury je především zvrácenost panujícího systému pojmů a jeho uspořádání, určujících způsob myšlení a osobní psychickou kulturu celkově (včetně morálních měřítek), kterou společnost udržuje (reprodukuje) napříč pokoleními. Defektnost chápání světa se projevuje v tom, že společnost se nenachází v ladu s Bohem, se Světem, s jinými kulturami, a i v ní samé může být nesoulad mezi lidmi. Všechny tyto problémy jsou vyjádřením(reflexí, odrazem) degenerace mravů, tj. mravních měřítek převládajících ve společnosti, které určují algoritmiku myšlení, chápání světa, a algoritmiku vší psychické činnosti jak osobnostní (individuální), tak kolektivní (souborné, egregoriální).

Nyní se vrátíme k tématu současné práce.

* *
*

S ohledem na výše uvedené, každé zavedení a šíření koncepce do společnosti – bez ohledu na obsah koncepce samotné – představuje formování nových pojmů, překonání/redefinici už existujících pojmů, zavedení nových a překonání starých vazeb mezi složkami různých pojmů jak na úrovni jazykových prostředků, tak na úrovni vnímání světa, zavedení části nových a přehodnocených pojmů do stavu obecně přijímaných a "samo sebou" rozumících se, a části do stavu "vydělujících své nositele" od zbytku společnosti. Rozdělení pojmů do skupiny obecně přiznaných a vydělujících se může v procesu šíření koncepce ve společnosti měnit.

Hlavní otázka, spojená s touto činností konceptuální moci v jejích projevech ve formě ideologické moci, spočívá v následujícím: **Má obsah koncepce na tyto procesy vliv?** – nebo stačí bez ohledu na obsah koncepce vypracovat efektivní "sociální technologii

O imitačně-provokační činnosti

implementace koncepce", ve výsledku čehož zvítězí ne ta či ona konkrétní koncepce, ale ten, kdo použije efektivnější technologii?

Jak je možné vidět v životě Ruska a dalších zemí, stoupenci druhého mínění jsou velmi aktivní a předhánějí se ve vytváření a používání různorodého "pí-ár" jak během uvádění produktů na trh, tak i během realizace údajně demokratických procedur občanské společnosti. A o jejich služby je taková poptávka, že "public relations" se staly neoddelitelnou součástí názvu mnohých oborů, které dříve byly dostatečně samy o sobě i bez "píár": byly ekonomické instituty a fakulty, nyní jsou to instituty "ekonomiky a vztahů s veřejností" atd. A zdálo by se, že to potvrzuje správnost názoru o nadřazenosti "pí-ár"-technologí nad koncepcemi uspořádání života společnosti. Ale při vyjádřování názorů takového druhu zůstává v umlčení to, že všemožný "černý", "šedý", "čistý" a další "píár" je produkt západního obrazu života, tj. produkt určité koncepce uspořádání společnosti, konkrétně – biblické "elitárně"-nevolnické koncepce ztročení všeho a všech na osnově rasového monopolu na mezinárodní, nadstátní lichvu a skupování autorských práv (na roli čehož většina politologů zapomíná, nebo to nezmiňují).

K čemu dochází, pokud se setkává "píár" a koncepce vně "píár"? Odpověď na tuto otázku daly volby guvernéra Novosibirske oblasti v roce 1999 a volby primátora Novosibirsku v roce 2000. Konstantin Pavlovič Petrov, "nepíárováná" a do té doby neznámá osobnost ve městě a regionu, jen mluvící o Koncepci sociální bezpečnosti, bez jakýchkoliv reklamních kampaní dosáhl za půl roku toho, že v podmínkách zamlčování jeho činnosti masmédií získal ve volbách na guvernéra 7% a ve volbách na primátora 9.79% hlasů. Tyto výsledky vyvolaly u specialistů na "píár" šok.

Výsledky obou voleb nemohou být vysvětleny z názorových pozic, že stačí údajně "nezávisle na obsahu koncepce" vypracovat efektivní "sociální technologii protlačení produktu (v daném případě koncepce) na trh", v důsledku čehož podporu společnosti obdrží ne ta nebo jiná konkrétní koncepce, ale ten, kdo použije efektivnější technologii přivedení zbytku společnosti k souhlasu s nabídnutou

množinou názorů, přitahujících lidí k podpoře těch sil, které zavádí do života nějakou koncepci, znalost jejíhož obsahu je tzv. prostým lidem údajně nenutná.

V souvislosti s tím je třeba udělat ještě jedno odstoupení od tématu:

* *

*

Vsuvka 2: O nejlepším chápání světa

Pokud se vrátíme k algoritmicke vzniku dohadů, pojmů, vzájemného chápání a nechápání ve společnosti, to "piáristé" v podstatě pracují z pozic, vyjádřených v pořekadle: "*Nazvi mě třeba pekáčem, jen proboha nestrkej do trouby...*"³⁴. Jinak řečeno, jsou přesvědčeni, že libovolný jev je možné nazvat jakýmkoliv slovem, a určité představy o Životě je možné vyjádřit různými(jakýmikoliv) slovy, posle čehož se věc redukuje jen na to, vnútit společnosti používání právě těch jazykových konstrukcí pro popsání určitých jevů a vyjádření určitých představ o Životě, vlastních vnitřnímu světu každého.

Stoupenci "špinavého piár" k tomu mohou dodat ještě své nároky na to, pojmenovávat slovy to, co reálně není, a dokonce to, co nemá místo v matici-předurčení bytí Vesmíru (iluzorní pojmy, v obálce reálně prázdných slov); a také vytvářet pojmy (ve dříve ukázaném smyslu spojení obrazu a lexiky), které jsou formálně lexikálně shodné s obecně přijatými pojmy, ale... pro určité sociální skupiny se jeví být vyděluujícími, protože jejich jazykové komponenty používané ve společnosti jsou v těch sociálních skupinách spojeny s obraznými představami o Životě, odlišnými od obecně přijímaných.

Výsledkem "čistého piár" takového druhu je vznik jazyka esperanto. A výsledkem "špinavého piár" – marxismus s nezměrným

³⁴ v originále „хоть горшком назови, только в печку не суй“

O imitačně-provokační činnosti

(ve vztahu k Předurčenosti bytí) bludem jeho filozofie a metrologicky nesoudržné politekonomie. "Špinavý píár" podobného druhu je popsán i v pohádce H. Ch. Andersena "Císařovy nové šaty", která má určitou podobnost zápletky s prodloužením ruského rčení "o hrnci a peči": ačkoliv společnost nějakou dobu může přebývat v bludu o císařových šatech, nazývají "hrncem" něco objektivně jiného, ale jen pokud "neumístí hrnec do pece". Ale pravděpodobnostně předurčeně se najde někdo, kdo prohlásí, že král je nahý, a to bude blahem osvobození z iluzí; nebo někdo "hrnec", pro ty účely neurčený, strčí do pece, což má v principu potenciál přivodit následky, daleko převyšující hranice fantazie scénáristů hororových a katastrofických filmů.

Ale stoupenci "píár" technologií na osnově principu "Klidně hrncem nazvi.." s různými pokračováními byli v každé době historie současné globální civilizace, a vynakládali nemalé úsilí k tomu, zavést a udržet svou absolutní moc nad společností v hranicích božího dopuštění. Proto stopy jejich činnosti jsou v té či oné formě přítomny ve všech kulturách všech národů současnosti i minulosti.

Všechno to hovoří o tom, že spojení obrazných představ o Životě v psychice člověka a jazykových forem, spojujících lidi i společnost, byť i představuje mnohostrannou možnost, ale mezi tím množstvím variant je vždy nějaká nejlepší varianta subjektivního chápání světa, na základě kterého je dosaženo nejlepšího vzájemného chápání různými lidmi.

Při zkoumání otázky nejlepšího chápání světa v hranicích společnosti vychází najevo, že chápání světa, nejlepší ve vztahu k jedné koncepci, se může ukázat nejhorším ve vztahu k jiné koncepci. **Ale spory o objektivně nejlepším a nejhorším chápání světa jsou neplodné na osnově "já-centrického" vnímání světa.**

Vnímání světa trojjedinosti matérie-informace-míry vztahuje jazykové prostředky kultury k míře – Božímu předurčení bytí Vesmíru. V důsledku toho i v hranicích společnosti otázka o nejlepším – *ale už v absolutním smyslu realizace Božího záměru* – chápání světa se ukazuje spojenou s otázkou Rozlišení. Množina

obrazů, ležících v osnově vnímání světa, vzniká v procesu Rozlišení, dávaného každému bezprostředně Bohem. Vnímání světa – jako systému vzájemných vazeb a transformace různých obrazů – je morálně podmíněný produkt obrazného myšlení jedince. Jazyk je fragment míry, Předurčení bytí, systému kódování informací; v daném případě – kódování subjektivních obrazů jedince, které jsou buďto odrazem obrazů Objektivní reality, nebo protoobrazy toho, vznik čehož je v Objektivní realitě možný (samozřejmě, pokud nejsou plody fantazie, neznající míru-Předurčení, za jejímiž hranicemi je realizace nemožná).

Podobně má své místo spirální proces transformace objektivní informace v Životě Objektivní reality, jejíž částí je každý člověk:

1. Obrazy Objektivní reality v Bohem dávaném Rozlišení se přetvářejí v subjektivní rozličné obrazy jedince.

2. Subjektivní obrazy se skládají do morálně podmíněného systému: vnímání světa subjektu.

3. Subjekt kóduje své obrazy do jazykových prostředků, v důsledku čehož vzniká chápání světa. Chápání světa vzniká v důsledku společné práce procesně-obrazného a diskrétně-logického myšlení a je také morálně podmíněno. Přitom jazykové prostředky:

- za prvé, více či méně sjednocují množství subjektů ve společnost (supersystém) ve vzájemném chápání na osnově podobnosti jejich chápání světa;

- za druhé, jsou fragmentem univerzální míry, vyjadřující chápání světa subjektů (jak personálně, tak i společností), bezprostředně ovlivňují (řídí) matrice-předurčení bytí, možností nebo nemožností realizace (včetně **netehnogenní**³⁵) těch či oněch událostí v

³⁵ Materialistický ateismus a stoupenci přístupu "Klidně hrcem nazvi, jen do pece nestrkej" odmítají "magii slova", tj. tvrdí, že vědomé pronášení slov není schopno přímého vlivu (mimo jiných lidí) na průběh přírodních a vnitrosociálních procesů. Tak materialistický ateismus odmítá sám sebe, protože při vyslovování slov s pozorností (tj. pokud člověk není "myšlenkami jinde") se vyzářejí biopole, nesoucí tu informaci, a toto záření, nesoucí informaci v obecných kódech vesmíru, je schopno přímo bezprostředně ovlivňovat existenci a průběh jak přírodních, tak vnitrosociálních procesů.

O imitačně-provokační činnosti

Objektivní realitě.

Tím bod 3. dokončuje smyčku spirály a odkrývá možnost přechodu k začátku následující smyčky: Obrazy Objektivní reality v Bohem dávaném Rozlišení se přetvářejí v subjektivní rozličné obrazy jedince...

V tomto procesu, který jedinec podmiňuje svými morálními měřítky, řídicími veškerou algoritmiku jeho psychické činnosti, se buď vzdaluje od nebo přibližuje k nejlepšímu ve smyslu Božího Předurčení chápání světa – zformování množiny vzájemných vazeb vnímání světa a jazykových prostředků ho vyjadřujících.

Tento proces vytvoření nejlepšího souladu vnímání světa (to je také třeba sesbírat z rozličných různých obrazů) a jazykových prostředků (kterými je třeba gramotně vládnout, odpovídat vnitřní míře-logice jazyka jako takového) je možné přirovnat ke skládání rubikovy kostky:

- nejlepší vnímání světa = jedna správně složená strana rubikovy kostky.

- nejlepší lad jazyka (působ proudů slov) = správně složená protilehlá strana kostky.

- ale jsou ještě čtyři strany, které mohou zůstat více či méně rozházenými i při správně složené přední a zadní straně, nazvaných "vnímáním světa" a "ladem jazyka".

Nicméně v libovolné variantě jsou vždy přítomné nějaké vazby mezi nějak vystavěným vnímáním světa a nějak osvojenými návyky používání jazykových prostředků. A proto je možné přirovnat nejlepší chápání světa k "rubikově kostce" se všemi stranami správně složenými: správně složené jednobarevné strany "vnímání světa" a "jazykové prostředky", spojené správně složenými čtyřmi

zbývajícími jednobarevnými stranami-vazbami.

Podobně někdo může sestavit nejlepším způsobem stranu "vnímání světa", ale neuspět přivést do souladu s ní vše ostatní – ty nazývají "nepopsatelně moudřími". Někdo může sestavit nejlepším způsobem stranu "lad jazyka" a neuspět vystavět ani vnímání světa, ani pojmový aparát – ty nazývají kecaly, tlučuby, žvanily. Ale Člověku je nevyhnutelně třeba sestavit nejlepší vnímání světa a vyjádřit ho v nejlepším ladu jazyka, tj. stát se, rusky řečeno, *краснобаем*, ("*krasnobaj*", od "*krásně bájit, mluvit*". Český možná "*krasomluv*", u něž je také satirický podtón, pozn.), kteréž slovo už ztratilo svůj původní smysl a stalo se synonymem mluvky, žvanila. Tím méně si člověk může dovolit podobat se reálné nebo vymyšlené gorile, která ve vzteku roztříští darovanou "rubikovu kostku" o stěnu.

Přitom je nutné chápat, že chápání světa je svého druhu "rubikova kostka" v psychice každého člověka, ale na rozdíl od hračky – vybavená samolikvidátorem a napojená na vnější prostředky likvidace svého nositele. V důsledku toho, úmyslné nebo neúmyslné odklonění se od ideálně nejlepšího chápání světa představuje nebezpečí jak pro ty, kdo se odklání, tak i pro okolí a potomky, pokud ti nejsou schopni úklony identifikovat a odstranit.

S otázkou o nejlepším chápání světa je spojená otázka o souladu umlčení³⁶ a ohlášení. Žádný informační systém (a stejně tak informační proces) nemůže být sestrojen výlučně na informaci, zaváděnou do něj po ohlášení. Vždy je v něm přítomna nějaká doprovodná informace, zaváděná po umlčení³⁷.

³⁶ Historicky zformované jazyky různých národů disponují různou gramatikou, morfologií, různými asociativními vazbami. Proto jedním z umlčení je otázka o jazyce s největší vyjadřovací schopností, který je schopen nést chápání světa nejlepší pro lidstvo.

³⁷ Například, ohlášení "trojúhelník ABC je pravoúhlý" po umlčení doprovází všechna informace, mající vztah k vlastnostem pravoúhlých trojúhelníků. Ta informace je objektivní a vlastnosti pravoúhlých trojúhelníků byly takovými i předtím, než je matematici deklarovali v odpovídajících teóremech. V řešení odpovídajícího okruhu otázek je bylo možno využít, opíraje se na smysl míry, i bez znalosti vzorců odpovídajících teóremů či jejich matematicky korektních

O imitačně-provokační činnosti

"Ohlášení" jsou především jazykové prostředky a s nimi bezprostředně spojené obrazy. To znamená, "ohlášení" představují povrchní³⁸ vrstvu chápání libovolné otázky a jeho vazeb s informačním pozadím.

V psychice člověka je sama otázka a její informační pozadí jeho subjektivními obraznými představami o Objektivní realitě. Ve vztahu k jazykovým prostředkům představují kompletní množinu "umlčení" k dané otázce.

Při tvorbě popisu v "ohlášení" získávají určité obrazy a jejich skupiny z množiny všech obrazů, představující vnímání světa, určité vazby s jazykovými prostředky "ohlášení".

Popis nějaké otázky v "ohlášení" může být různé obecnosti: od neartikulovaných zvuků do mnohosvazkového traktátu, který vzdoruje dokončení, protože každá konkrétní otázka je spojena s informačním pozadím, tvořeným množstvím dalších otázek, a v sobě samé obsahuje množství aspektů, které jsou propojeny jak mezi sebou, tak s informačním pozadím; zdetailňovat "popis v ohlášeních" samotné otázky a jeho informačního pozadí je možné donekonečna: **„Kdyby bylo moře inkoustem ke psaní slov Pána mého, bylo by moře vyčerpáno dříve, než by se spotřebovala slova Pána mého, i kdybychom inkoustem učinili ještě jedno podobné jemu.“** (Korán, súra 18:109)

Subjekt sám volky (vědomě) nebo nevolky (pod vedením algoritmiky nevědomých úrovní psychiky) ohraničuje objem popisu v "ohlášeních". V drtivé většině případů proces formování popisu v

důkazů.

Ale všechna informace náleží Předurčení bytí Vesmíru, které spojuje navzájem různé informační fragmenty, čehož konkrétním příkladem je příklad s ohlášením "trojúhelník ABC je pravoúhlý" a doprovodnými umlčeními:

"čtverec přepony je roven součtu čtverců odvěsen", "vrchol pravého úhlu leží na kružnici, jejímž průměrem je přepona trojúhelníku a jejíž středem je střed přepony" a dalšími.

³⁸ "Povrchní" ne ve smyslu "nedostatečný", jako v obrazech řeči "povrchní znalosti", "povrchní pohled", ale v přímém smyslu – bezprostředně odkrytý zraku podobně jako povrch, pod kterým se může skrývat ještě mnoho dalšího.

"ohlášeních" není doprovázen krachem nebo přetvořením toho vnímání světa, které subjekt vyjadřuje ve svém popisu něčeho jazykovými prostředky. Podobně, v závislosti na vybraném objemu "popisu v ohlášeních", se do povrchní vrstvy chápání dostávají ve větší nebo menší míře podrobnosti větší nebo menší oblasti vnímání světa, zůstávající samy sebou nehledě na objem a tématické spektrum "popisu v ohlášení".

Ale samotné úkoly a okolnosti jejich řešení dostatečně často vyžadují, aby v ohlášeních byla vyjádřena informace, dosud ponechána v umlčení. Pokud je s chápáním světa všechno v pořádku, odkrytí předchozích umlčení není doprovázeno negací předchozích ohlášení. To probíhá v důsledku toho, že svou podstatou jeden a tentýž systém obrazných představ o Objektivní realitě – vnímání světa, informace v umlčeních – leží i v základě relativně krátkého, i v základě detailnějšího "popisu v ohlášeních" určité problematiky.

Pokud je identifikována neslučitelnost předchozích ohlášení a nově odkrytých umlčení, je to důvod pro to:

- přebudování systému obrazných představ o Objektivní realitě;
- přehodnotit "slovní zásobu" a osobní gramatiku používání odpovídajících jazykových prostředků;
- přehodnotit objevené navzájem neslučitelné pojmy a dohady jako definici vzájemného souladu komponent vnímání světa a jazykových prostředků.
- a tím změnit dosavadní chápání světa.

Zdali se v tomto procesu vnitřní světonázorový konflikt subjektu vyřeší ve prospěch předchozích ohlášení nebo nově odkrytých umlčení, záleží na povaze objeveného konfliktu "umlčení-ohlášení" a morálně podmíněné algoritmicke řešení konfliktů takového druhu v psychice subjektu.

Odmítnutí řešení konfliktů "umlčení-ohlášení" takového druhu nezávisle na příčinách a motivacích (ne vždy souhlasí) způsobuje růst kaleidoskopičnosti procesně-obrazného a diskrétně-logického

O imitačně-provokační činnosti

myšlení, což může skončit schizofrenií a samoliquidací subjektu.

* *
*

V souladu s řečeným ve vsuvkách 1 a 2, imitačně-provokační činnosti v oblasti šíření různých modifikací davo-"elitárních" koncepcí pod patronátem jazykových prostředků, ve kterých se vyjadřuje Koncepce sociální bezpečnosti v Bohoděřzaví, je činnost, představující nebezpečí, především pro imitátory; tím více – pro imitátory, kteří si imitačně-provokační charakter své činnosti uvědomují³⁹.

V modifikacích davo-"elitárních" koncepcí se na jejich propagandisty nakládá mise programování algoritmiky individuální a kolektivní psychiky ve společnosti. Tento proces programování algoritmiky individuální a kolektivní psychiky podporuje princip *"každý podle míry svého chápání pracuje na sebe, a podle míry nechápání na toho, kdo chápe více"*. V důsledku toho se při propagandě davo-"elitárních" koncepcí mnohé zavádí do psychiky obelhávané „pastvy“ mimo jejich vědomí na základě negace ohlášení umlčeními; na osnově vzájemně neslučitelných ohlášení, které se navrhuje přijmout současně v roli údajně pravdivých, což degraduje mozaikovost vnímání a chápání světa, degraduje a blokuje rozum i svědomí, odvádí pryč od víry (důvěry) Bohu.

Rozšíření Koncepce sociální bezpečnosti do života znamená dovést ji do chápání živých lidí, z nichž každý se ukazuje nositelem nejen určitého vnímání a chápání světa, ale i osobnostní kultury udržení (a zvyšování) vnímání a chápání světa v práceschopném

³⁹ Od roku 1992 se nahromadila statistika životních neštěstí a smrtí, kterou pokračují doplňovat ti, kteří se setkali s materiály KSB, ale i poté pokračovali v imitaci boje za národní štěstí podporou rozličných modifikací davo-"elitarismu".

stavu (ve vztahu k jeho životním potřebám).

Dovedení chování lidí, tvořících společnost, do řečiště Koncepce sociální bezpečnosti není záležitost funkcionářů-propagandistů, ale vyjádření cílevědomé vůle, snahy a samodisciplíny těch lidí, kteří chápou a souhlasí s KSB. To je principiální rozdíl KSB od všech modifikací davově-"elitárních" koncepcí, ve kterých se na funkcionáře vkládá úkol zabezpečení dobrovolného-nedobrovolného chování jejich "pastvy" v souladu s normami koncepce.

Oblast samodisciplíny, vyjadřující vnímání a chápání světa jednoho člověka, nemůže být oblastí imitačně-provokační činnosti jiného člověka. Je absolutně ochráněna od vniknutí provokatérů-imitátorů, kteří mohou jen obnažit vlastní nechápání KSB, pramenící z nesouladu jejich skutečného vnímání světa s obsahem KSB a jazykovými prostředky, ve kterých je vyjádřena; mohou obnažit něčí nedostatečnou samodisciplínu a tím zároveň přinést užitek stoupencům KSB; nebo mohou více či méně úspěšně nutit k zřeknutí se konceptuální samodisciplíny a podřízení se jimi zaváděné vykonavatelско-donašečské disciplíně jimi organizované struktury, a tím demostrovat svou imitačně-provokační podstatu.

Kromě toho, rozprostranění KSB ve společnosti má i další zvláštnost, odlišující jí od modifikací davově-"elitárních" koncepcí ve společnosti. Lidé se navzájem odlišují osobitostmi vnímání a chápání světa každého z nich, v důsledku čehož dokonce jedny a tytéž prohlášení všichni chápou (byť jen zčásti) svým jedinečným způsobem.

V důsledku toho "lokace" nevyhnutelné hranice "ohlášení-umlčení", nutné pro to, aby prezentátora KSB pochopilo publikum, ke kterému se právě obrací, se neurčuje prezentátorem, jeho záměry co sdělit, a co nechat „samo sebou“ rozumějící se, ale publikem, se kterým pracuje, jehož náladu a úroveň vnímání a chápání světa musí

O imitačně-provokační činnosti

vycítit. Pokud je schopen vycítit náladu a úroveň chápání světa publika, může správně určit nutnou hranici vyřčené-nevyřčené, garantující vzájemné chápání.

Rozprostraňování modifikací davově-"elitárních" koncepcí vyžaduje, aby hranice vyřčeno-nevyřčeno byla určena ze strany vyšší hierarchie osobnostních zasvěcení: vždy existuje to, co nemají právo vědět a umět ti, kdo stojí níže. Ale protože u nich mohou vznikat otázky, týkající se pro ně zakázaných zón, všechny ideologické formy zavedení davově-"elitárních" koncepcí do společnosti jsou charakterizovány narušením principu souhlasu (ladu, harmonie) a vzájemného doplňování se vyřčené a nevyřčené části informace.

Tomu odpovídá, každá imitačně-provokační činnost tak či onak v sobě nese přinejmenším dva vzájemně se vylučující systémy zamlčení (nevyřčeného): jeden, který je vlastní koncepci, která je imitována; druhý, který je vlastní té koncepci, která se imitátory zavádí do života ve skutečnosti, a která odpovídá jejich úrovni zasvěcení (pozici v hierarchii)⁴⁰.

Děje se to jak v důsledku práva lhat ze strany hierarchicky výše postavených, hierarchicky níže postaveným, tak i v důsledku vnitřní konfliktnosti libovolného "já-centrického" kaleidoskopického vnímání světa, obnažujícím se v jakémkoliv dostatečně dlouho trvajícím procesu samořízení (řízení), probíhajícím na jeho osnově.

Koncepce sociální bezpečnosti v Bohoděřzaví nezapadá do tohoto staletími odladěného schématu imitačně-provokační činnosti. Kromě toho, že KSB jako jedno z kritérií správnosti (adekvátnosti) vyhláší princip souhlasu a vzájemného doplňování smyslu ohlášení-umlčení (vyřčeného-nevyřčeného), KSB, příznávajíc právo mýlit se každému člověku, ale kategoricky odmítá jakoukoliv vědomou lež.

Lež nevede ke spasení. Každý, kdo není schopen za všech okolností mluvit bez výjimek pravdu, nekoná to, přívrženectví k čemuž deklaruje. Libovolná "lež pro dobrou věc" může být v

⁴⁰ Na jiných stupních zasvěcení může být i jiný systém zamlčení, nekompatibilní se systémy zamlčení nižších stupňů hierarchie.

budoucnu položena do základů chybného rozhodnutí, které má potenciál poškodit tu záležitost, kvůli které byla v minulosti spáchána. A podobně je škodlivé pro cíl vytvářet statisticky předurčené možnosti děláním chyb v budoucnosti, které se budou muset řešit a odstraňovat v důsledku neodstraněných chyb, vyvolaných "lži údajně pro dobrou věc", pronesenou dnes. Pravda je mnohohranná a proto pozemská moudrost spočívá ne v tom, v pravý čas zalhat "pro záchranu", ale v tom, zavčas najít, říct a udělat tu pravdu, kterou okolnosti a svědomí vyžadují.

V souladu s tím:

- každý, kdo prohlašuje o svém přívrženectví KSB, ale je chycen při lži, je imitátor-provokatér;
- každý, v čí činnosti byly objeveny nesoulady mezi ohlášeným a nevyřčeným (což je v principu přípustné v důsledku uznávání práva na chybu), ale kdo nahlas a nebo mlčky(nepřímo) zpochybňuje princip souhlasu a informační komplementárnosti ohlášení a umlčení (vyřčeného a nevyřčeného), tím zachováváje přívržennost umlčením a ohlášením, vlastních cizím koncepcím, je imitátor-provokatér.

Stoupenci KSB stačí ty dva předpoklady jednoduše znát a **pamatovat na ně**, *především ve vlastní činnosti*, a když se setkává s činnostmi druhých. Jsou to spolehlivá kritéria rozpoznání imitátorů-provokatérů, činných v ideologické oblasti konceptuální moci Koncepte sociální bezpečnosti v Bohoděřzaví.

Druhá okolnost, spojená s šířením koncepce ve společnosti, spočívá v tom, že koncepce vykořenění davo-"elitarismu" předpokládá úplnou absenci nesporných autorit, včetně absence "guru", kteří by autoritativně vykládali ty či ony aspekty KSB a vytvářeli publikum k osvojení koncepce v subjektivním chápání

O imitačně-provokační činnosti

guru, a ne v její skutečné podobě, předurčené Shora.

Předpokládá, že lidé, kteří projevují zájem k přechodu společnosti k životu v Bohoděřzaví, se zabývají především sebevzděláváním, a tím pádem, pokud ten reprezentant koncepce, ve kterém někdo vidí učitele-autoritu, sám v sobě nic nového v procesu jím vedeného vzdělávání neobjevil, spadl sám do imitace konceptuální činnosti.

Při tom i sebevzdělávání se v KSB chápe a realizuje svou podstatou jinak, než je přijato v modifikacích davo-“elitarismu“. Davově-“elitární“ pyramida se buduje na základě ohraničení přístupu ke společensky významnému vědění a praktickým návykům. Konflikty mezi různými modifikacemi davo-“elitarismu“ v jedné a téže společnosti jsou ve své podstatě konflikty o otázce přístupu těch či oněch osob a společenských skupin k společensky významnému vědění a návykům a v otázce práva realizovat vlastní vědění a návyky v řízení společnosti. Proto, pro svržení jedné modifikace davo-“elitarismu“ a jeho záměně na jinou modifikaci stačí cestou sebevzdělávání, protizákonném v předchozí modifikaci davo-“elitarismu“, si osvojit určité vědění a praktické návyky, a na jejich základě ovládnout (převzít) řízení osedláním, potlačením nebo vyhlazením předchozí „elity“ a nad ní stojící předchozí legitimní hierarchii znacharů-“žreců“.

Koncepce sociální bezpečnosti v Bohoděřzaví odmítá davo-“elitarismus“ a otevřeně říká, že *všechno vědění a návyky jsou všeho všudy přídatkem k typu psychiky*; že **cíl první priority sebevzdělávání v KSB je trvalý přechod osobnosti k lidskému typu psychiky**; vše ostatní je podřízeno realizaci tohoto cíle, *především u sebe samého*, aby ostatním byla ukázána možnost realizace tohoto cíle

osobním příkladem vlastní proměny v Člověka⁴¹.

Tento přechod je skutečně nemožný bez osvojení společensky významných znalostí a návyků, majících vztah *především k procesům řízení a samořízení*, ale jejich osvojení je úkol podřízen a související úkolu změny typu vlastní psychiky každého upřímného stoupence Koncepce sociální bezpečnosti v Bohoděržaví. Osvojení jen vědění a návyků při tvrdošijnosti v podpoře démonického typu vlastní psychiky, je nedostatečné pro vykořenění davo-“elitarismu“; a při tom představuje nebezpečí pro jedince, tvrdošijné ve vlastním démonickém typu psychiky a odmítající z něj ustoupit.

Díky této zvláštnosti je Koncepce sociální bezpečnosti v Bohoděržaví automaticky chráněna od imitačně-provokační činnosti v odvětví ideologické moci.

Ano, v oblasti ideologie je možné používat terminologický aparát KSB pro přikrytí politiky, ležící v mantinelech davově-“elitárních“ koncepcí. Jsou možné i pokusy záměny KSB v její *svébytně originální podobě, v jaké je vyjádřena k současného okamžiku na stránkách dotu.ru⁴², mera.com.ru, vodaspb.ru*, na její převyprávění vlastními slovy někým z imitátorů⁴³. Je možné masové publikování textů, v jejichž základě leží originální texty KSB, nicméně cenzurované pro realizaci cílů imitátorů-provokatérů a jejich pánů-

⁴¹ Přechod společnosti k dominanci lidského typu sTroje psychiky v důsledku způsobí přechod k jinému typu civilizace, ve které se lidstvo přestane ohrazovat od biosféry Země a Kosmu budováním technosféry. To není výzva vrátit se do doby kamenné, protože v té době se společnost chránila před biosférou kamenným mlatem a ochočením ohně, a dnes se „ochraňuje“ buldozerem, jadernou energetikou, farmakologií, přičemž způsobuje nepopsatelnou škodu i sobě.

⁴² týká se originálních materiálů, v našich jazycích: leva-net.webnode.cz

⁴³ Protivníci jsou čestnější: v jedné publikaci Mark Deje prohlásil: „to je nemožné převyprávět svými slovy, a proto budu citovat...“, čímž velmi přispěl k rozšíření Koncepce sociální bezpečnosti ve společnosti.

O imitačně-provokační činnosti

loutkovodičů. Možná že jejich náklady budou takové, že budou společnosti dostupnější, než originální texty nositelů konceptuální moci Koncepce sociální bezpečnosti v Bohoděřzaví. Je možné také ve společnosti organizovat masivní propagandistickou kampaň nové národní ideologie, údajně vyjadřující KSB, ale stejně jako dříve jen maskující politiku podpory davo-“elitarismu“. Je možné i mnoho dalšího...

Ale úspěch imitačně-provokační činnosti takového druhu nebude větší, než „úspěchy“ v propagaci Svazu „pravých“ sil (SPS), „Jabloka“, stran Zjuganova, Žirinovského a dalších téměř půl sta politických stran: je možný vznik jedné nebo dokonce několika politických stran a hnutí hlásících se ke KSB, představených centrálními výbory a výbory v krajích, placených z prostředků sponzorů, ale masy řadových členů, podporujících a realizujících jejich politiku v regionech, takové strany mít nebudou; nové nomenklaturní „elity“ nebudou mít žádnou podporu širokých vrstev nestraníků.

Ilustrací toho je mnohaletá zkušenost hnutí „K bohoděřzaví...“: hnutí se šíří a sílí, množství stoupenců KSB, kteří pracují ze *své iniciativy a podle svého svědomí* stoupá, samotná Koncepce se rozšiřuje tematicky i kvalitativně, ale za méně než deset let po prvním vydání „Mrtvé vody“ v roce 1992 se už vyměnilo mnoho lídrů-rychloukvašek, kteří na nějaké etapě svého života deklarovali svou upřímnou přívržennost KSB, celkově byli pro společné dílo přínosem, ale... potom na *určité etapě svého osobnostního rozvoje* nebyli schopni se vnitřně osvobodit od nějakých osobitostí vlastního démonismu, „elitárních“ strastí nebo partijské disciplíny struktur, ze kterých přišli, důsledkem čehož začali sklouzávat do imitační činnosti. Imitační charakter jejich činnosti se stal zjevným pro jejich kolegy, vejít do tandemního režimu činnosti a překonat tak rozdíly se nedařilo, v důsledku čehož prostředí nositelů KSB se zbavovalo svých předchozích „vůdců“ a „guru“ na základě jejich odmítnutí ze strany množství lidí, aktivních ve vykonávání své osobní iniciativy podle svědomí, na své úrovni chápání světa.

Kromě toho, činnost politických stran-imitátorů bude nevyhnutelně doprovázena vnitřními konflikty v nich samých a konflikty mezi různými stranami. V tom procesu dav, vybuzený imitátory, se bude nevyhnutelně setkávat s upřímnými stoupenci KSB, což nevyhnutelně povede ke srovnání Života, materiálů nositelů konceptuální moci, vyjadřujících danou koncepci, a materiálů, vytvořených imitátory.

Originální texty, vyjadřující KSB, disponují tou vlastností, že jsou chápány jednoznačným způsobem množstvím lidí. To množství je dostatečně široké pro rozšíření se KSB ve společnosti, a touto vlastností literatura imitátorů nedisponuje díky jejímu rozdílnému funkcionálnímu určení. V důsledku této okolnosti se bude dav vybuzený imitátory-provokatéry dostávat z pod jejich kontroly („vůdci“ a „guru“): někdo se znovu přidá k demoralizované mase, někdo od imitační činnosti, ke které byl přitáhnut imitátory-provokatéry, přejde k skutečné realizaci Koncepcce ve svém životě.

Při tom je třeba nezapomínat na matriční procesy a jejich řízení. Imitačně-provokační činnost ve vztahu ke Koncepci sociální bezpečnosti v Bohoděržaví v psychice těch, kdo v sobě nenachází síly, aby se zavčas osvobodil od imitační činnosti, rodí a aktivuje algoritmiku odpoutání pozornosti na jiné věci a algoritmiku sebelikvidace. Ta okolnost má za následek statistiku „mystiky“ (která obsahuje i umrtí), jejímiž oběťmi se stávají tvrdošijní imitátoři-provokatéři.

Tyto matriční procesy neznají výjimky: s jejich projevy se ve svém životě setkávají jak ti, koho by v tradicích davo-“elitarismu“ bylo možné nazvat „zakladateli“, „klasičky KSB“, „prvohierarchy“, „vrchními knězi“ její konceptuální moci, i ti, kdo se teprve seznamuje s materiály KSB. Ale imitátoři-provokatéři realitě této „mystiky“ nevěří, a informování o faktech, majících k ní vztah, hodnotí jako zcela náhodnou „smůlu“ konkrétních lidí a

O imitačně-provokační činnosti

pokusy zastrašit je ze strany autorského kolektivu Vnitřní prediktor SSSR, což jen zhoršuje perspektivy zarputilých z jejich řad...

16. prosince 2000 — 15. ledna 2001
Vnitřní prediktor SSSR